

Реєстраційне свідоцтво
Ю № 406 від 16.06.1999.РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

ВІРУЮ

Молитовний сніданок в Івано-Франківську

Знаменна подія відбулася в Івано-Франківську. 16 вересня 2016 року в приміщенні Івано-Франківської обласної ради відбувся перший регіональний Молитовний сніданок за участю керівників області, народних депутатів, підприємців, політичних та громадських діячів.

Практика молитовних сніданків в Україні налічує вже п'ять років. П'ятий Національний молитовний сніданок у Києві відбувся влітку цього року за участю Президента України, Прем'єр-міністра та Голови Верховної Ради.

Проведений такого роду захід вже і в ряді обласних центрів України. І ось до цієї благословенної і богонатхненної

справи долучилися іванофранківці.

Під час Молитовного сніданку визначні, впливові діячі Івано-Франківщини, гості нашого краю разом читали Біблію, обговорювали духовні істини і, звичайно, молилися. Молилися за Прикарпаття і за всю Україну.

Мета таких Молитовних сніданків – відродження духовності, зміцнення моральних цінностей серед політичних

діячів, підприємців і громадськості у справі розбудови процвітаючого, благословенного Богом Прикарпаття і всієї України.

Віriamo, що ця справа, яку впроваджує в Україні міжфракційне депутатське об'єднання «За духовність, моральність та здоров'я України» на чолі з народним депутатом декількох скликань

Павлом Унгуряном, й надалі розвиватиметься і принесе позитивні результати. А молитву за Івано-Франківську область з уст голови Івано-Франківської обласної ради Господь почує. І сам цей факт стане початком нової епохи в житті краю, відкриє нові джерела Господньої милості і благодаті для кожного жителя Івано-Франківщини.

Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій закликала російських релігійних діячів та Всесвітню Раду Церков сприяти звільненню заручників на Сході України

Адресатами звернень стали Міжрелігійна рада Росії, Рада із взаємодії з релігійними об'єднаннями при президенті Російської Федерації та Всесвітня Рада Церков, повідомляє Інститут релігійної свободи.

Українські релігійні діячі зауважують, що в усьому світі питання заручників та полонених є однією з найгостріших проблем військових конфліктів людства.

На переконання ВРЦіРО, «катування заручників і полонених, жахливі умови утримання, затягування процесу звільнення – саме таке звірство часто можна спостерігати на окремих територіях Донецької та Луганської областей на Сході України, охоплених військовим конфліктом вже понад два роки».

Однак світ, наповнений болем і стражданням, потребує проявів милосердя, вважають релігійні діячі України.

Окрім молитов за мир, Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій закликає:

1. Докласти всіх можливих зусиль для того, аби заручники і полонені на Сході України були звільнені найближчим часом.

2. Зрозуміти, що всі «преферен-

ції», які можуть бути досягнені грою з людським життям та гідністю, прокляті Богом і не принесуть довгострокових позитивних результатів для суспільства та політикуму.

3. Якщо деякі заручники та полонені не можуть бути звільнені найближчим часом, забезпечити належні та гідні умови їх утримання відповідно до вимог міжнародного гуманітарного права, підтверджуючи цим свою повагу до гідності кожної людини.

«Коли життя та здоров'я одних людей стають інструментом, за допомогою якого інші намагаються отримати певні політичні преференції або переваги у військовому

протистоянні, це не просто принижує цінність життя самих заручників та полонених, але є викликом правам та свободам цілого світу, оскільки біль та приниження будь-якої людської істоти – трагедія усього людства», – наголошується у зверненні ВРЦіРО.

«Заохочуємо Всесвітню Раду Церков і релігійних діячів Російської Федерації підтримати цей заклик і сприяти зі свого боку звільненню заручників і полонених на Сході України. Ми віriamo, що з допомогою Всевишнього людність та мир можуть наповнити жорстоке людське серце», – закликали українські релігійні діячі.

● МУЧЕНИКИ ХХІ СТОЛІТТЯ

Катована і ґвалтована джихадистами, не зреклася Христа

26-річна американка Кайла Мюллер у неволі джихадистів стала прикладом справжнього героїзму.

Кайла була гуманітарною працівницею в шпиталі «Лікарів без кордонів» у сирійському Алеппо. Її разом з її другом викрали 2013 року бойовики ІДІЛ. Чоловіка випустили через 20 днів биття і допитів. Кайла залишилася в неволі.

Її катували, ґвалтували, принижували словесно – тяжче, ніж її співв'язнів. Ще її примушували до заручин з джихадистом. Попри це, вона знаходила сили, щоби втішати інших, утримуваних разом із нею.

Данський фотограф Даніель

Рай Оттосен розповідав, як терорист, відомий там як Джіхаді Джон, похвалив американку за те, що вона нібито перейшла на іслам. «Ні, я не переходила», – голосно запротестувала Кайла. Оттосен визнав, що сам би не мав відваги так «спротивитися» охоронцю.

Кайла мала змогу втекти, але відмовилася від цієї пропозиції. Вона казала, що її участь у втечі зменшить шанси інших утекти, бо джихадисти будуть особливо пильно шукати її, американку.

У лютому минулого року ІДІЛ вислала фотографії мертвого тіла Кайли Мюллер, загорнутого в саван. Джихадисти стверджують, що жінка загинула в ході нальоту йорданської авіації на позиції «Ісламської держави».

«Живіть так, ніби Христос прийде сьогодні»

Реформація – широкий релігійно-суспільний рух, що охопив у XVI ст. більшість європейських країн. Це явище було спрямоване не тільки на реформування тодішньої Церкви відповідно до Біблії, а й на зміни в суспільстві через Церкву й оновлення самої Церкви внаслідок змін у суспільстві.

Початком Реформації вважають виступ доктора теології Віттенберзького університету Мартіна Лютера, який 31 жовтня 1517 року оприлюднив свої 95 тез, що були націлені проти практики продажу індульгенцій. Мартін Лютер проголосив, що людина отримує спасіння душі не через посередників та обряди, а через віру, яку дав їй Бог, а єдине джерело Божої істини – Святе Письмо.

Реформація кардинально змінила тодішній світ. Країни Європи, де почав розвиватися протестантизм, стрімко економічно зростали. Можна впевнено говорити, що економічні, наукові, політичні та державницькі здобутки Європи, США та ряду інших розвинених країн світу досягнуті завдяки Реформації. Вона дала початок процесам, які змінили світ, і стала початком періоду, який історики називають Новим часом.

Практика Реформації показує, що успіх європейських країн – це результат змін у Церкві та активного залучення протестантів до життя суспільства.

Україні потрібна реформація. І початися вона має насамперед з реформи серця: християни мають реформувати свої взаємини з Богом, своє служіння та професійну діяльність.

Враховуючи вплив Реформації на світ і її потенціал для позитивних змін в Україні, Президент П. Порошенко 26 серпня 2016 р. підписав Указ «Про відзначення в Україні 500-річчя Реформації».

Підготовка до виконання Указу вже розпочалася на Івано-Франківщині. Зокрема, 16 вересня в Івано-Франківській церкві ХВЄ (пастор Ю. Веремій) відбулася зустріч лідерів основних протестантських конфесій міста. Були обговорені завдання і цілі проекту Р-500, що передбачає проведення ряду заходів у рамках широкомасштабного річного відзначення 500-річчя Реформації.

Учасником зустрічі був і на-

Через духовну реформацію – до відродження України

родний депутат України, голова міжфракційного депутатського об'єднання «За духовність, мораль та здоров'я України» Павло Унгуран.

Зокрема, він нагадав про п'ять стовпів, п'ять наріжних каменів Реформації: «Тільки Писання» є джерелом істини, «Тільки вірою» ми рухаємося і діємо, «Тільки благодаттю» ми живемо, «Тільки Христос» – посередник між людьми і Богом, «Тільки Богу слава».

Оці істини потрібно закарбувати в серцях віруючих і винести на центральну площину дискусії в країні. І святкування 500-річчя Реформації – добра нагода цього досягти.

Основні думки з виступу народного депутата України Павла Унгурана пропонуємо далі вашій увазі.

Вчора, сьогодні, завтра

Три основні моменти ляжуть в основу святкування 500-річчя Реформації. Перше – це популяризація протестантизму, погляд у минуле. Нам потрібно розповісти про те, що нинішній успіх Європи, Америки походить не від ідей ЛГБТ, які сьогодні стають керманичами багатьох європейських країн, не від ліберальних тенденцій. Успішна західна цивілізація зародилася саме в XVI столітті.

Оновлення духовності, оновлення віри, оновлення і реформація Церкви феноменальним чином змінили якість життя. За якихось 50-70 років бідні країни стали потужними.

Якщо в дореформаційний період Італія, Іспанія, Португалія диктували свою волю як основні католицькі країни, то після Реформації центр змістився в Німеччину, Великобританію, Голландію. А згадаймо Швецію, яка з бідної, слабкої країни перетворилася на потужного гравця, чи Сполучені Штати Америки...

А це – славетну протестантську етику праці, сім'ї, патріотизму, тверезого способу життя... Це все народила Реформація, і про це потрібно сказати українському народові. Бо й досі багато хто вважає, що ми десь на маргінесі, що ми – якісь секти, штунди. А Європа, до якої прагне Україна, стала успішною саме завдяки досягненням Реформації.

Адам Сміт, батько сучасної школи економіки, казав, що протестанти стали засновниками ринкової економіки капіталізму як явища. Цікаво, що Швейцарія до Кальвіна була, фактично, країною неосвічених горців. Жан Кальвін звертався зі своїм словом насамперед до пияків, розбійників і неблагополучних жителів загалом неблагополучної Женеви. І

цікаво, що після покаяння ці люди стали займатися ремісництвом, мануфактурами, і так виникли перші знамениті марки годинників, які сьогодні купують за сотні тисяч євро.

Це чудовий досвід і чудовий приклад того, як духовна реформація зумовлює трансформацію економіки, освіти, науки. Саме за Реформації виникли поняття, відомі сьогодні як загальнолюдські цінності, свобода совісті, свобода слова, право на життя, на освіту тощо. Ці поняття сьогодні експлуатують ЛГБТ-спільнота, поняття не маючи про їх протестантське походження.

Нам потрібно також показати сьогодення протестантизму. Сьогодні це величезна група людей, величезна кількість церков і у світі, і в Україні. Варто звернутися до цікавого досвіду і цікавих особистостей серед євангельського середовища України і світу, щоб показати українцям, що віра в Бога змінює життя людини.

Відомий німецький соціолог та економіст Макс Вебер у своїй знаменитій праці «Протестантська етика і дух капіталізму» зазначив, що, подорожуючи містами Європи, а згодом і Америки, він побачив величезну різницю між вулицею, де живуть католики, і вулицею, де живуть протестанти. У чому секрет? А секрет виявився в концепції релігійного сповідання, концепції віри.

Протестантська етика – це сукупність правил, які людина виконує, розуміючи, що вона ходить під Господом і все, що робить, робить для Господа. У католицькій чи православній традиціях такого немає. І сучасний український соціолог Ярослав Грицак, який працює у Львові в Українському католицькому університеті, не боїться заявляти, що саме протестантизм – найбільш вдала релігійна концепція для побудови успішної країни.

За приклад він наводить США, Норвегію, Швецію, Голландію, Німеччину, Південну Корею, Бразилію тощо. Майже вся «Велика двадцятка» – це протестантські країни з дуже потужним євангельським рухом. У парламенті Бразилії

– десятки євангельських віруючих. І сьогодні ще недавно відстала Бразилія вже почала випускати літаки. Тому що зміни в серці обов'язково зумовлюють чудові метаморфози в суспільстві.

Нам треба бути готовими до того, що люди нас запитують: а що робити з нашою наукою, освітою і підприємництвом? Іншими словами, ми повинні дати відповідь суспільству на питання, як оновлювати, відроджувати, змінювати країну. Для цього насамперед нам потрібно реформувати самих себе. Бо за 25 років незалежності ми звикли до якихось форм, якихось підходів, і нам затишно в тому куточку, в якому ми сидимо. А світ швидко змінюється, він на біг-бордах, в Інтернеті і в соціальних мережах, і він такий незрозумілий.

Як зрозуміти цю молодь і підлітків? Як допомогти при сімейних кризах? Як змінити ситуацію з абортами, суїцидами, розлученнями?.. А цього не бракує навіть у такому релігійному середовищі, як Галичина.

Як ми працюємо з наукою, освітою, підприємництвом?.. З політикомом? І як люди, які не знають Господа, зроблять країну кращою? Без Господа це нереально.

Нам потрібні християни-юристи, християни-економісти, християни – підприємці, журналісти, медики, вчителі, науковці – для того, щоб впливати на цей світ. Якщо там не буде Христа – там буде темрява. У цьому й полягає реформація.

На жаль, ми більше впадкували таку пієтичну модель, коли є наше середовище, наше вчення, а там, за межами нашого світу, – гріх, там чуже середовище, там нам некомфортно.

Але насправді сила Реформації якраз і полягала в тому, що Лютер, Цвінглі, Кальвін, Менно Сіменс пішли в простий люд, відкривали школи. І потім Бісмарк, дивлячись, як змінилася Німеччина, скаже, що війни виграють не генерали і гармати, а місцеві священики і прості вчителі. Тобто ті, хто формує ментальність людей. Це наша з вами відповідальність.

апостол Павло у своєму Першому посланні до коринтян вказує, що Петро був разом з дружиною. Воістину, для Бога немає нічого неможливого...

Якщо поміркувати, то й тепер справжня віруюча людина виглядає «не зовсім нормальною»: усі п'ють, а вона – ні, усі регочуть над брутальним анекдотом, а вона – ні, всі вживають гнілі слова «для зв'язки слів», а вона ні, всі обмовляють, а вона, бачите, ні. Віруюча, а по-іншому сказати – вірна Христові людина завжди буде «білою вороною» на роботі, серед сусідів, навіть родичів, які ще не пізнали Христа.

Платив Христос ціну, платимо й ми... Колись до Ісуса прийшли учні, яких, як і всіх людей, хвилювало їхнє майбутнє: «От усе ми покинули та й пішли за Тобою слідом; що ж нам буде за це?». І ось що Ісус відповів: «І кожен, хто за Ім'я Моє кине дім, чи братів, чи сестер або батька, чи матір, чи діти, чи землі, той багатократно одержить і успадкує вічне життя» (Мт. 19:27, 29). Віра в вічне життя перекидає тимчасові негаразди, дискомфорт чи насмішки.

Ісус – це значить Спаситель. Чи кожна людина потребує спасіння? Так, кожна, бо Син Людський прийшов спасти всіх людей від їхніх гріхів, і ця милість Спасителя продовжується до сьогодні.

Чи вважаєш себе спасеним ти, дорогий читачу? Чи впевнений, що Ісус Христос – твій Спаситель? Якщо ні, не відкладай справу спасіння своєї душі на потім, бо це «потім» може просто не настати.

Борис ВИШИНСЬКИЙ.

Дивний Спаситель

нас, книжників та фарисеїв? Де дозвіл синагогу на вздоровлення в суботу?».

Зцілення людей від різних хвороб – це ще нічого, а от вигнання нечистих духів з людей, духовне звільнення від демонічних сил для багатьох було вже занадто! «І захнулися всі, аж питали вони один одного, кажучи: «Що це таке? Нова наука з потугою! Навіть духам нечистим наказує Він – і вони Його слухають» (Мр. 1:27).

А згадаймо зцілення біснуватого: після того, як Ісус наказав легіону злих духів увійти в гурт свиней, свині попадали з кручі в озеро й потопилися. Люди, які вийшли побачити, що сталося, застали того біснуватого при розумі, одягненого. І що ж зробили ці люди? Запросили Ісуса до міста в синагогу на проповідь і зцілення? Ні, написано, що «... весь народ Гадаринського краю став благодати Його, щоб пішов Він від них, – великий-бо страх обгорнув їх...» (Лк. 8:37). Знову замість радості страх – дивина та й годі!

Служіння Ісуса викликало не просто незрозуміння з боку людей, вони поширювали просто єретичні думки, мовляв, Він вигнання демонів силою князя демонів. І найбільшійшим, напевне, було наступне: «І коли Його ближчі почули, то вийшли щоб узяти Його, бо говорено, ніби Він несамолюбний» (Мр. 3:21). Рідні, як бачимо, піддавшись тому, що вони чули від людей, також роблять неправильні висновки. Ох ця вже думка більшості...

Одного разу моя знайома, лікар за фахом, сказала мені цікаву річ – згідно зі світовою статистикою, лише 15 відсотків людей вважаються «нормальними», у решті є якісь відхилення від норми в поведінці, у звичаях, у ставленні до певних речей тощо.

Як віруюча людина, я розумію, що ця статистика свідчить про те, що у світі упродовж віків виробилися певні стандарти. Хто не вписується у світський шаблон чи шаблон більшості, у шаблон традицій, той вже не зовсім «нормальний».

Читаючи Біблію, розумієш, що й послідовників Ісуса, Його учнів також вважали не зовсім «нормальними». Бо учні Іванові та фарисейські постять, а Ісусові – не постять, у роботі Закон Мойсеїв не дозволяє щось робити, а вони зривають колосся, а ще вчиняють посиденьки з митниками та грішниками, яких не люблять геть усі. Покидали свої ремесла та й пішли за Ісусом, щоб стати «ловцями людей».

А Петрові взагалі було непросто, маючи дружину (та ще й тещу), ходити за Христом. Біблія про це не пише, але думаю, що якийсь час Петрова теща не вважала свого зятя зовсім нормальним: «Був би як усі, рибалив би, заробляв би та й все, нащо це йому!». Але Христос все врегулював, вздовжує цю тещу від гарячки. «... І встала вона, та й Йому прислужувала!» (Мт. 8:15). Теща Петра увірвала в Ісуса, увірвала й дружина, і

Страшний суд буде відновленням остаточної Божої справедливості: кожен отримає від Господа те, що заслужив, живучи на землі.

Час Великого суду призначив Сам Бог: «... бо Він визначив день, коли хоче судити поправді весь світ» (Дії 17:31). Однак цей день прихований від людини: «А про день той й годину не знає ніхто: ані Ангולי небесні, ані Син, — лише Сам Отець» (Мт. 24:36). Та все ж відомо, що кожній людині належить стати перед Богом: «І як людям призначено вмерти один раз, потім же суд...» (Євр. 9:27).

Біблія стверджує, що Великий суд буде звершувати Божий Син — Ісус: «Бо Отець і не судить нікого, а весь суд віддав Синові» (Ів. 5:22). «... бо Він визначив день, коли хоче судити поправді весь світ через Мужа, що Його наперед Він поставив, і Він подав доказа всім, із мертвих Його воскресивши» (Дії 17:31).

Біблія також говорить, що Страшний суд буде звершувати Боже Слово: «Я, Світло, на світ прийшов, щоб кожен, хто вірує в Мене, у темряві не зостався. Коли б же хто слів Моїх слухав та не вірував... Я того не суджу, бо Я не прийшов світ судити, але щоб спасти світ. Хто цурається Мене і Моїх слів не приймає, той має для себе суддю: те слово, що Я говорив, — останнього дня воно буде судити його!» (Ів. 12:46-48).

«... Бог, згідно з моїм благовістям, буде судити таємні речі людей через Ісуса Христа». «Бо Боже Слово живе та діяльне, гостріше від усякого меча обосічного — проходить воно аж до поділу душі й духа, суглобів та мозків і спосібне судити думки та наміри серця. І немає створіння, щоб сховалося перед Ним, але все наге та відкрите перед очима Його — Йому дамо звіт!» (Євр. 4:12-14).

З Біблії ми знаємо, що Ісус — це Слово Боже: «Споконвіку було Слово, а Слово в Бога було, і Бог було Слово. Воно в Бога було споконвіку... І Слово сталося тілом, і перебувало між нами, повне благодаті та правди, і ми бачимо славу Його, славу як Однородженого від Отця» (Ів. 1:1-2, 14).

Узагальнюючи, можна зробити висновок: Слово Боже буде судити весь світ.

«Бо як має Отець життя Сам у Собі, так і Синові дав життя мати в Самому Собі. І Він дав Йому силу чинити і суд, бо Він — Людський Син. Не дивуйтесь цьому, бо надходить година, коли всі, хто в гробах, — Його голос почують, і повиходять ті, що чинили добро, на воскресення життя, а котрі зло чинили, на воскресення Суду. Я нічого не можу робити Сам від Себе. Як Я чую, суджу, і Мій суд справедливий, — не шукаю-бо волі Своєї, але волі Отця, що послав Мене» (Ів. 5:26-30). «Вони дадуть відповідь Тому, Хто судитиме живих та мертвих!» (1 Петр. 4:5). «Отже, я свідкую тобі перед Богом і Христом Ісусом, що Він має судити живих та мертвих за Свого приходута за Свого Царства. Проповідаю Слово, допоминаюся вчасно-

Страшний суд

невчасно, докоряй, забороняй, переконуй з терпеливістю та з наукою» (2 Тим. 4:1-2). «Про них же звіщав був Енох, сьомий від Адама, і сказав: «Ось іде Господь зо Своїми десятками тисяч святих, щоб суд учинити над усіма, і винуватити всіх безбожних за всі вчинки безбожності їхньої, що безбожно накоїли, та за всі жорстокі слова, що їх говорили на Нього безбожні грішники» (Юд. 14-15).

Суддя — Ісус

Він вирішує: засудити чи простити. Чому? Тому що Він Бог, Творець і Господь всього. Тому що Він помер на хресті, заплативши за вину тих, кого Він помилював. Смерть Ісуса — унікальна подія серед всіх судів в історії людства. Його смерть — це суддівська зала за гріхи всього людства. Смерть і воскресіння Ісуса є підставою для спасіння грішників. «Він був ранений за наші гріхи, за наші провини Він мучений був, — кара на Ньому була за наш мир, Його ж ранами нас уздоровлено!» (Іс. 53:5).

Слово Боже вчить, що віруючі будуть судити світ і ангелів разом з Ісусом. «Хіба ви не знаєте, що святі (віруючі) світ судитимуть?.. Хіба ви не знаєте, що ми будемо судити Анголів?» (1 Кор. 6:2-3). Великий суд буде всеохоплюючим і звершиться над людською расою — тобто над всіма людьми, націями і народами, що існували від створення світу до кінця історії людства (Мт. 25:31-46).

Однак ті, хто довіряє Богові, хто покається у своїх гріхах і живе за Його істиною, не буде осуджений, а впаде в вічне життя. «Поправді, поправді кажу вам: Хто слухає Слова Мого і вірує в Того, Хто послав Мене, — життя вічне той має і на суд не приходить, але перейшов він від смерті в життя» (Ів. 5:24).

Незнання не звільняє від відповідальності

Кожна людина буде осуджена за Законом Божим. Незнання Закону не звільняє від відповідальності. «Котрі-бо згрішили без Закону, без Закону й загинуть, а котрі згрішили в Законі, приймуть суд за Законом. Бо не слухачі Закону справедливі перед Богом, але виконавці Закону виправдані будуть. Бо коли погани, що не мають закону, з природи чинять законне, вони, не мавши Закону, самі собі Закон, що виявляють діло Закону, написане в серцях своїх, як свідчить їм сумління та їхні думки, що то осуджують, то виправдують одну одну, дня, коли Бог, згідно з моїм благовістям, буде судити таємні речі людей через Ісуса Христа» (Рим. 2:12-16).

Під час Великого суду, за словами Бога, таємні помисли кожного серця будуть виявлені і виведені на світ, і кожній людині Бог внесе справедливий вирок. «... Прийде Господь, що й висвітлить таємниці темряви та виявить за-

думи сердець...» (1 Кор. 4:5). «Немає нічого захованого, що не виявиться, ні таємного, що воно не пізнається і не вийде наяв» (Лк. 8:17). «Бо немає нічого захованого, що не відкриться, ні таємного, що не виявиться. Тому все, що казали ви потемки, — при світлі почувється, що ж шептали на вухо в коморах, — на дахах проповідане буде» (Лк. 12:2-3).

Мета Страшного суду

Яка ж мета Страшного суду? Насамперед явити Божу славу у спасінні вибраних Божих і покарати нечестивих. Іншими словами — встановити остаточну Божу справедливість.

«Ми завжди повинні подяку складати за вас Богові, браття, як і годиться, бо сильно росте віра ваша і примножується любов кожного з усіх вас один до одного. Так що ми самі хвалимось вами по Божих Церквах за ваші страждання та віру в усіх переслідуваннях ваших та в утисках, що їх переносите ви. А це доказ праведного Божого суду, щоб стали ви гідні Божого Царства, що за нього й страждаєте ви! Бо то справедливе в Бога — віддати утиском тим, хто вас утискає, а вам, хто утиски терпить, відпочинок із нами, коли з'явиться з неба Господь Ісус з Анголами сили Своєї — «в огні полум'яному, що даватиме помсту на тих, хто Бога не знає, і не слухає» Євангелії Господа нашого Ісуса. Вони кару приймуть — вічну погибель від лиця Господнього та від слави потуги Його, як Він прийде того дня прославитися в Своїх святих і стати дивним у всіх віруючих, бо свідчення наше знайшло віру між вами» (2 Сол. 1:3-10).

У чому полягає Божий суд, якими будуть його рішення? Ось що говориться про це в Євангелії: «Коли ж прийде Син Людський у славі Своїй і всі Ангולי з Ним, тоді Він засяде на престолі слави Своєї. І перед Ним усі народи зберуться, і Він відділить одного від одного їх, як відділяє вівчар овець від козлів. І поставить Він вівці праворуч Себе, а козлята — ліворуч.

Тоді скаже Цар тим, хто праворуч Його: «Прийдіть, благословенні Мого Отця, посядьте Царство, уготоване вам від закладин світу. Бо Я голодував був — і ви нагодували Мене, прагнув — і ви напоїли Мене, мандрівником Я був — і Мене прийняли ви. Був нагий — і Мене зодягли ви, слабував — і Мене ви відвідали, у в'язниці Я був — і прийшли ви до Мене». Тоді відповідать Йому праведні й скажуть: «Господи, коли то Тебе ми голодного бачили — і нагодували, або спрагненого — і напоїли? Коли то Тебе мандрівником ми бачили — і прийняли, чи нагим — і зодягли? Коли то Тебе ми недужого бачили, чи в в'язниці — і до Тебе прийшли?».

Цар відповість і промовить до них: «Поправді кажу вам: що тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих — те Мені вчинили». Тоді скаже й тим, хто ліворуч:

на Котрого можна поклатися. Якщо ми слухатимемо Його голос щодня, то разом з Ним дійдемо в Царство Небесне.

Ось ще кілька цікавих фактів про овець.

Взимку, коли звіється завірюха, вівці розбігаються. Але якщо вони бачать пастуха, що стоїть, то оточують його отарою зо всіх боків. Варто пастухові прилягти на землю, щоб сховатися від хурделиці, як вівці розбредуться в усі боки і загинуть. Траплялося, що пастухи замерзли, стоячи на ногах, намагаючись врятувати овець.

Коли пастух жартома вікатиме від отари, вівці скоро наздоганяють його і оточують зі всіх боків, не тямлячись від радості.

Вівці відрізняються від інших стадних тварин тим, що завжди йдуть за пастухом, що крокує попереду отари. Корови чи кози сприймають тільки пастуха, який підганяє їх батоном.

Вівці часто збиваються з дороги і не можуть самостійно добратися до дому. Ще їм складно самим знаходити поживу, тому важливо привести овець на пасовище або до джерела води.

Якщо вівці пасуться на відкритій, не огороженій території, то вони збиваються в купу і лише тоді почувуються в безпеці. Але якщо терито-

«Ідіть ви від Мене, прокляті, у вічний огонь, що дияволові та його посланцям приготований. Бо Я голодував був — і не нагодували Мене, прагнув — і ви не напоїли Мене, мандрівником Я був — і не прийняли ви Мене, був нагий — і не зодягли ви Мене, слабкий і в в'язниці — і Мене не відвідали ви». Тоді відповідать і вони, промовляючи: «Господи, коли то Тебе ми голодного бачили, або спрагненого, або мандрівником, чи нагого, чи недужого, чи в в'язниці — і не послужили Тобі?». Тоді Він відповість їм і скаже: «Поправді кажу вам: чого тільки одному з найменших цих ви не вчинили — Мені не вчинили! І ці підуть на вічну муку, а праведники — на вічне життя» (Мт. 25:31-46).

«Бо всі станемо перед судним престолом Божим. Бо написано: «Я живу, каже Господь, і схилиться кожне коліно передо Мною, і визнає Бога кожен язик!». Тому кожен із нас сам за себе дасть відповідь Богові» (Рим. 14:10-12).

«Бо мусимо всі ми з'явитися перед судовим престолом Христовим, щоб кожен прийняв згідно з тим, що в тілі робив він, — чи добре, чи лихе» (2 Кор. 5:10).

Також про це свідчать дві притчі Ісуса про кінець світу і про суд, які записані в 13-му розділі Євангелія від Матвія.

Підсумовуючи сказане, можна зробити однозначний висновок: одних очікує рай, а інших — пекло. Куди ми потрапимо — ми вибираємо зараз, під час життя на землі.

Словом, Великий, Страшний суд — це радісна подія, але не для всіх. Ось як про це говориться в книзі Псалмів:

«Сповідіть між народами: «Царює Господь! Він вселену змінив, щоб не захиталась, Він буде судити людей справедливо!» Хай небо радіє, і хай веселиться земля, нехай гримить море й усе, що у ній, нехай поле радіє та все, що на ньому! Нехай заспівають тоді всі дерева лісні — перед Господнім лицем, бо гряде Він, бо землю судити гряде — Він за справедливістю буде судити вселенну, і народи — по правді Своїй!» (Пс. 96:10-13).

«Співайте для Господа пісню нову, бо Він чуда вчинив! Йому помогла правиця Його та святе рамено Його. Спасіння Своє Господь виявив, перед очима народів відкрив Свою правду. Пам'ятає Він Якову милість Свою й Свою вірність для дому Ізраїля. Бачать всі кінці землі те спасіння, що чинить наш Бог. Уся земле, викликайте Господа, покликуйте радісно, і співайте та грайте! Грайте Господеві на гуслах, на гуслах і піснопінням, на сурмах і голосом рогів викликайте перед обличчям Царя Цього й Господа! Нехай шумить море й усе, що у ньому, вселенна й мешканці її, ріки хай плещуть в долоні, разом радіють хай гори перед обличчям Господнім, бо Він землю судити гряде: Він за справедливістю буде судити вселенну, і народи по правді!» (Пс. 98).

Для тих, хто прийняв Ісуса Христа своїм Господом і Спасителем, Страшний суд буде радісною подією. А для тих, хто відкинув жертвну Божу любов в Особі Ісуса Христа, це буде найстрашніша подія життя.

Якою подією це буде для вас?

Пастир і вівці

Біблія говорить про те, що Бог — наш Пастир і що Він ставиться до нас як до Своїх овець, які відчайдушно потребують Його турботи. «Пастир добрий кладе життя власне за вівці... Я — Пастир Добрий і знаю Своїх, і Свої Мене знають... і власне життя Я за вівці кладу» (Ів. 10:11, 14-15).

Образи, які Ісус використовує в цих віршах, були дуже зрозумілими для тодішніх жителів Юдеї. У кожному селі утримували кілька отар, яких на ніч заганяли у спільний загін. У загоні завжди пильнував сторож.

Він зачиняв двері і вночі охороняв овець від злодіїв, розбійників і хижаків. Вранці приходили пастухи і кликали кожний своїх овець. Пізнавши голос свого пастиря, вівці відразу прокидалися і виходили із загону одна за одною.

Пастухи йшли перед вівцями і вели їх голосом, а не батоном чи палицею. Трави росло не дуже багато, тому доводилося йти від одного пасовища до іншого. Коли вночі отара

залишалася в полі, пастух робив вівцям загін, розкладаючи колом каміння, запускав туди овець, а сам вкладався спати в проході.

Вранці він виводив овець на пасовище, а ввечері оглядав кожну, лікував рани і тільки після цього впускав їх у загін.

На найманих пастухів не завжди можна було поклатися, тому що вони працювали заради грошей. Коли нападав хижак чи розбійник, найма-

нець втікав і залишав отару.

Вівці слухають свого пастиря. Без нього отара не зможе сама знайти пасовище і просто загине. В овець поганий зір, і в будь-яку мить вони можуть застрягнути в чагарнику чи впасти в провалля. Тільки пастир здатний розшукати і врятувати таку вівцю.

Чому Ісус порівнює Своє служіння з роботою пастиря? Він прямо говорить, що Він — Добрий Пастир,

рія огорожена хоч би невеликим тином, то вівці, бачачи огорожу, вільно розгулюють, вважаючи себе захищеними.

Вівці мають слабе уявлення про висоту землі і тому намагаються уникати тіней чи різних контрастів між світлом і тінню. Вони завжди будуть рухатися в напрямку світла.

Вівці мають чудовий слух. Вони більше чутливі до високочастотного шуму, ніж люди, і бояться голосних звуків.

Якщо вівця з якоїсь причини впаде на спину, вона не зможе самостійно піднятися і загине.

Вівці боязкі, нервові, лякливі тварини і зовсім беззахисні. Їх єдиний спосіб виживання — збиватися в купу або втікати від хижаків.

Для пиття вівці віддають перевагу протічній воді, а не стоячій.

Ягнятко, вперше почувши бекання матері, завжди йтиме на її голос.

Коли вівцю ведуть на заколення, вона ніколи не опирається і не кричить.

У Біблії люди образно названі вівцями понад 400 разів, а Господь Пастухом або Пастирем — більше 100 разів. Вівці і Пастир — одна з найважливіших метафор, що дозволяє зрозуміти, Який наш Господь і як Він ставиться до нас.

BIBLE-FAKTS.

Чотириєвангеліє

Після того як побачили світ книги Дена Брауна про навколоцерковні теми, а особливо після донесення в публічний простір фрагментів так званого «Євангелія Юди», у світі знову вибухнула суперечка щодо правомірності розміщення тих чи інших книг у Біблії. Знову почали говорити, що Церква самовільно включила певні книги до Біблії, а інші, які не підходили під її «політику», просто викреслила з ужитку. Знову почали говорити про людську природу Писання, тобто про людський фактор у формуванні її канону. Знову почали шукати виправдання собі щодо того, чому в неї не вірять.

Чи справді Церква заради своїх корисних цілей спотворила Слово? І як так сталося, що в Новому Завповіті лише чотири Євангелія?

Щоби знайти відповіді на ці та інші запитання, потрібно з'ясувати, як ті чи інші книги входили до складу Святого Письма, за якими критеріями їх визнавали Словом Божим, а не просто почальними книгами. І в цьому нам допоможе історія. Недарма кажуть, що хто не пам'ятає свого минулого, той не має майбутнього.

Отож, у пошуках відповідей спробуємо подумки перенестися в давнину, у перші віки існування християнства – віри, забороненої в Римській імперії, через те, що руйнувала підвалини віри в божественність імператора.

Усі гоніння, яких зазнали християни в перші три віки, були спричинені саме тим, що вірні Богові люди вірили, що немає іншого царя в житті, окрім Бога. І немає іншого Спасителя, окрім Ісуса Христа. А оскільки імператори претендували на роль Спасителя, переслідування досягли такої люті, що навіть за шматок папірусу із цитатами з Біблії людину могли стратити.

Тож у такий час і визначалися ті книги, за які варто віддати життя, а які сміливо можна видати римським воїнам. Зберігали те, що духовно насичувало, давало можливість більше пізнати Бога.

Погоджуюсь із тими, хто каже, що в той час було дуже багато різних описів життя й учення Ісуса Христа. Проте більшість цих творів з'явилась уже в II столітті. Тобто тоді, коли всі апостоли й безпосередні свідки євангельських подій відійшли до Бога й не могли спростувати чи підтвердити написане. Славнозвісне «Євангеліє Юди», яке не так давно знайшли й навколо якого зчинився такий галас, датоване III ст. після Р. Х. Мабуть, воно має свою цінність, насамперед, історичну, проте аж ніяк не духовну.

Апостоли передавали вчення Ісуса Христа різним людям. І нове покоління церковних лідерів, які заступили на пастирській ниві учнів Христа, називали апостольськими мужами. Церква знала, учнем кого кожен апостольський муж був, і могла легко перевірити істинність

його вчення, читаючи твори апостолів.

Пізніше були апологети – ті, хто захищав християнську віру перед владою, і полемісти – що сперечались із філософами того часу. Усі вони названі отцями Церкви, тобто тими, хто викристалізував християнське вчення й надав йому завершеного вигляду.

Першим, хто посилався на майже всі книги Нового Заповіту, дискутуючи з тогочасними філософами, був відомий християнський діяч Іриней Ліонський (130-160 – 200-205 р. після Р. Х.). У період гонінь, які розпочав імператор Септимій Север, на прохання свого друга він написав п'ять книг «Проти ересей», щоби розвінчати гностичні вчення, які почали проникати в Церкву. Пояснюючи суть християнства, Іриней використовував цитати із більшості книг Нового Заповіту. Ці посилання показують нам, що справді цінували християни того часу і які книги вони вже тоді вважали Словом від Бога. Власне, він посилався на чотири Євангелія як достовірні джерела інформації про життя й учення Ісуса Христа.

Цей твір важливий ще й тим, що в ньому Іриней спочатку розкриває сутність якоїсь гностичної ересі, а потім уже починає дискутувати. Таким чином, сьогодні ми маємо чудову можливість порівняти гностичні вчення й ті «євангелії», які заповнили тогочасний світ. Можна згадати про «Євангеліє Хоми», уривки з якого збереглися й про яке досі часто згадують. Проте, коли вивчити цей текст і порівняти його з класичним ученням гностиків, то стає повністю зрозуміло, що це «євангеліє» написав будь-хто, але не Хома. Адже в ньому, як і в ученні гностиків, заперечується тілесне втілення Святого Бога. А це один із головних постулатів гностицизму. І хоча Хому називають «невіруючим» через те, що він піддав сумніву першу з'яву Христа учням після Його воскресіння, його Христос переконав, коли запропонував укласти пальці до ран, які були в Нього на руках і боках. І це переконання було настільки важливим,

що згодом Хома став засновником Малабарської церкви, яка процвітала на території сучасної Індії, і досі він є великим святым індійської Церкви.

Канон Слова Божого не приймали на якихось соборах чи якісь окремі церковні діячі. Вони лишень затверджували його. Тобто собор лише підтверджував те, що Церква УЖЕ визнала як натхненне Слово Боже.

До речі, про слово «канон». Значення цього слова теж може багато чого сказати про визначення книг Біблії. У перекладі з грецької воно означає «палиця». У давні часи для будівництва використовували мірильні палиці, які робили одного зразка, щоби мати універсальні одиниці виміру. Ось така палиця й називалась канон. У переносному значенні це слово стало означати «мірило», «правило», «дороговказна нитка». Тобто коли ми кажемо про «канон Біблії», то мовимо, лі стверджуємо те, що для визначення божественності тієї чи іншої книги були якісь правила чи якісь мірки.

Оскільки книги Біблії писали різні люди в різні періоди часу (а подеколи різні сумнівні книги хотіли приписати відомим біблійним авторам), ще задовго до народження

Христа в євреїв були вироблені правила, за якими розглядали на предмет істинності ту чи іншу книгу.

Чи має ця книга божественний авторитет. Тобто чи насправді так говорив Бог. Чи в ній відкриваються характер і риси Бога. Чи істинно передається Слово Боже, яке вже Він раніше сказав. Чи справджується те, про що каже Бог.

Чи написана ця книга Божою людиною. Тобто чи той автор, який писав книгу, справді провадив побожне життя, прославляв Бога і сприймався як людина, яка знає Бога, а не знає щось про Бога.

Чи має ця книга духовну силу, яка оновлює життя. Тобто чи відкриває вона вічні духовні закони, чи впливає на читача таким чином, що людини хочеться слідувати за Богом.

Чи достовірна вона історично й догматично. Тобто чи правильно в ній відображені події і чи не приносить вона щось, що суперечить раніше сказаному Богом.

Чи була вона цінною для тих, хто слідував за Богом. Чи використовували цю книгу християни, щоб більше пізнати Бога.

Саме за такими критеріями й увходили книги до Біблії. І саме завдяки цим критеріям ми сьогодні маємо 39 книг Старого Заповіту і 27 книг Нового Заповіту.

Ми можемо довго говорити про принципи входження книг у канон Біблії, про критерії, авторів, часи й причини. Але питання, яке хотілося б поставити наприкінці роздумів, одне: яка причина моїх власних пошуків? Чи хочу я розібратися й ствердитися у своїй вірі в Бога, чи шукаю зачіпки, щоби виправдати своє невір'я?

Адже коли ми станемо перед Богом, постане питання не в тому, що для мене було замало аргументів, щоб повірити істинності Божого Слова. Бог може просто запитати: «Чому ти не вірив у Мою любов, хоч Я так багато і різними способами говорив до тебе?».

Тож чого ми хочемо – зміцнитися у вірі, чи виправдатися?..

Олег БЛОЩУК.
Магістр теології, пастор.

Серце, віддане дітям

«Можна віддати не люблячи, але не можна любити не віддаючи» (Емі Кармайкл).

На початку XX століття місіонерка Емі Кармайкл стала для християнок усіх деномінацій у Великобританії зразком християнського життя і самовідданого служіння. 35 книг, які детально описують 56 років її служіння в Індії, зробили її однією з найулюбленіших місіонерок усіх часів. Надзвичайна скромність цієї жінки, м'якість та щирість поставили її в ряд тих рідкісних особистостей, яких можна назвати «надто хорошими, щоб бути реальними».

Народилася Емі Кармайкл у 1867 році в забезпеченій північно-ірландській сім'ї у селі Михайл. Одна історія з її раннього життя оповідає про те, що дівчинка дуже хотіла мати голубів очі, тому що справжня ірландка, на думку її друзів і її самої, мала бути саме блакитноокою. Вона часто молилася, щоб Ісус змінив їй колір очей, і була розчарована, що цього не відбувалося. Однак, ставши дорослою, вона зрозуміла, чому Господь не відповів на її молитву. В Індії, куди Бог послав її на служіння, всі були кароокими і їй було б важче знайти їхню прихильність там, якби її очі були блакитними.

Коли дівчині було 18 років, помер батько, і, як старша з семи дітей, вона взяла на себе важку відповідальність за всю сім'ю. Батько залишив їм багато боргів, чим прирік їх на важке існування. Невдовзі вони переїхали в Белфаст, де Емі вперше близько познайомилася з місіонерською роботою, що перевернуло її життя і спонукало зростати духовно. Емі відчула покликання до місіонерського служіння і в 1893 році у віці 25 років уже була в Японії. Дівчині дуже важко давалася мова, тому вона переїхала на Цейлон, а згодом остаточно визначилася з місцем служіння, де провела решту 55 років свого життя без відпустки і поїздки додому.

Через кілька років після приїзду в Індію Емі оселилася в Донашпурі. Там вона несподівано для себе отримала особливе служіння, яке полягало у спасінні храмових дітей, особливо дівчаток, від їх повної деградації. Саме за це її запам'ятали.

Дівчаток продавали як храмових проституток, спочатку ніби для того, щоб «видати заміж за богів», а потім зробити доступними для індійських чоловіків, які відвідують храм. Це був один із «секретних гріхів» індуїзму, і навіть деякі іноземні

місіонери, як стверджувала Емі, відмовлялися вірити цьому. Деякі вважали, що вона намарно витрачає час, розшукуючи дітей, яких не існує. Але Емі так не думала. Навернені індійки, які більше знали про місцеві звичаї, допомагали їй розкривати ці жахливі злочини.

Хоча вона не була самотньою в цих пошуках, та стикнулася з особливо сильним тиском опозиції. Її не раз звинувачували у викраденні дітей, і над нею постійно нависала загроза фізичної розправи. Та все ж Емі продовжувала роботу, і до 1913 року, через 12 років своєї місіонерської роботи, вона зібрала під своє крило 130 дітей. У наступні десятиліття сотні інших дітей були врятовані та влаштовані в Донашпурі.

У 1931 році Емі Кармайкл отримала серйозну травму, яка прикувала її до постелі. Але протягом останніх 20 років свого життя Емі могла писати книги і молитися за справу своїх дорогих дітей. Вона померла в Донашпурі в 1951 році у віці 83 років. Її служіння продовжили її діти, які ніжно називали її Амма, що тамільською означає «мама». І саме матір'ю стала для них ця жінка, яка заради служіння відмовилася від подружнього життя і не мала власних дітей.

Критикам, які звинувачували її в тому, що вона приділяє надто багато часу задоволенню фізичних потреб дітей, отриманню ними освіти і формуванню їхнього характеру, що, на їх думку, ніяк не відповідає євангельському духу місіонерського служіння, Емі відповідала: «Не можна спасти душу і відразу вознести її на небеса. Душі так чи інакше прикріплені до тіл. Оскільки не можна дістати душу і працювати над нею окремо, нам доводиться працювати і над душею, і над тілом». Для цього вона віддала своє життя.

Підготувала Ольга МІЦЕВСЬКА.

Істинне щастя

Доля маленької Тетянки з самого дитинства не була виспана пелюстками троянд. Вона дуже хворіла. Батькам часто доводилось показувати свою дитину різним лікарям. Дівчинка росла хворобливою, але це не заважало їй мріяти про щастя.

Коли Тетянка піросла і здоров'я почало поліпшуватися, нове випробування прийшло в її життя. Тяжко захворіла і померла мама.

І дівчинка перебралась жити до бабусі. На той час дідусь вже помер, а тато згодом одружився вдруге. І вони удвох з бабусяю ділили горе і смуток, радість і печаль.

Сьогодні Тетяна доросла. І ось що розповідає вона про свою долю.

У дитинстві я любила дивитися на небо, і коли проміння сонця огортало землю, то це виглядало так, як у дитячій Біблії, яку мені подарувала бабуся. Я читала там різні історії. Знала про Іллю, про Давида, які розмовляли з Богом. І коли дивилася на небо, то мені так хотілося, щоб Бог поговорив зі мною. Я дуже мріяла почути Його голос. Тоді я ще не знала, що Бог говорить до людей через Своє Слово, тобто Біблію, а також через твориво Його рук, прекрасний світ, який оточує нас.

Коли померла мама, я часто ходила на наше сільське кладовище і розказувала їй про себе, говорила, як сильно я її люблю і як сильно мені її не вистачає. Отак плачучи, ділилася з мамою своїми переживаннями. Мої односельці забороняли мені ходити так часто на кладовище, боячись, щоб не вчепилось до мене щось нечисте.

Коли я піросла, гріхове життя почало вабити мене. І не знаю, по якій дорозі я пішла б, якби не моя маленька племінниця Вероніка, якій було тоді вісім років.

Сім'я її на той час була вже віруючою, і Вероніка розказувала мені про Бога і закликала покаятися. Вона не раз приходила до мене і своїм дитячим голосом славila Бога піснями.

Мені подобалося, як вона співає. Одного разу, коли я була в неї в гостях, Вероніка запитала: «Ти знаєш, як боляче в пеклі?». Я мовчала, бо не знала, що сказати, тоді вона запалила газову плитку і піднесла мою руку до вогню. Я вихопила руку, а вона сказала: «Отак день і ніч віки вічні страждають люди, які залишили Бога. Покайся».

Я мовчала, але на все життя запам'ятала цю проповідь. І досі, коли бачу вогонь, згадую ці слова.

Бог кликав мене ще тоді на дорозі спасіння, але я не відповіла на цей поклик. А племінниця не переставала за мене молитися. Кожної неділі в церкві вона просила віру-

ючих людей молитися за мене, щоб я пізнала Бога. І я вдячна Богу за те, що Він почув молитви цієї дитини та інших людей. Він зупинив мене на грішних шляхах, які могли завести мене в велику безодню, відкрив мені істину Свого Слова та Своєї волі. Коли я покалася перед Ним, Ісус Христос ввійшов в моє темне, змучене серце, освітивши любов'ю, миром, чистотою та святістю.

Труднощі і проблеми не зникли автоматично. Ніде в Біблії ми не бачимо, що шлях християнина легкий. Вузьким, тернистим шляхом ішли не лише апостоли, але й усі послідовники Ісуса Христа. Бог не обіцяв, що ми будемо йти по пелюстках, але обіцяв провести і підтримати нас на цьому нелегкому, але благословенному шляху, який веде до Царства Божого.

Найважчим випробуванням для мене була боротьба за життя мого найменшого синочка (їх у мене троє). Він народився недоношеним і дуже слабеньким. Переніс дві реанімації за три тижні життя.

Дуже боляче було дивитися на всі оті трубочки, зонди, вакуум, апарати, а ти безсила, щоб допомогти. Одне, що могла, – це молитися, щоб Той, Хто дав мені цю крихітку, дарував їй життя.

Пам'ятаю той день, коли лікарка затрималася в лікарні, хоч завжди йшла додому раніше. І вирішила ще раз зайти подивитися на мого синочка. І тут він на її очах почав помирати. Вона відразу викликала інтенсивну реанімацію.

Іншого разу медсестра давала їсти йому через зонд, і знову йому стало погано. Але я вдячна Богу, що вчасно посилав людей, які надавали медичну допомогу. Господь навчив мене по-справжньому співчувати іншим людям, не розумом, а серцем.

У цій душевній агонії бальзамом були незліченні молитви моїх братів і сестер по вірі. Сама я також молилася і надіялася на Його милість. І Бог ніс мене на руках через це випробування.

Коли мій синочок утретє потрапив до реанімації, моє серце рвалося від болю. Але я знала, що все в Божих руках.

Через це випробування я побачила серце Марії, матері Господа Ісуса Христа, яка стояла під хрестом, на якому був розп'ятий її Син. Бог також показав мені бків матерів, які поховали своїх дітей.

У дитинстві я мріяла про щастя. Нині знаю, що знайшла його. Бо істинним щастям є пізнання Бога та Його любові. Істинним щастям є прийняття дару вічного життя, яке Він подарував через смерть та страждання Сина Свого Ісуса Христа. І ще істинне щастя – полюбити Бога всім серцем, розумом і силою своєю. А також зберегти вірність Богу, щоб наприкінці земного життя зустрітися з Ним у небесах. Цього і бажаю всім людям на землі.

Тетяна БОРСУК.

м. Хмельницький.

«Питання хліба для мене – це матеріальне питання, але здобути хліб для мого сусіда – це духовне завдання» (Микола Бердяєв (1874 – 1948)).

В одній з почутих історій лукавий запропонував якомусь підприємцю найрізноманітніші матеріальні блага – дачу на Канарах, яхту, власний літак тощо.

– А що я змушений буду дати навзаєм? – запитав той.

– Свою душу, – була відповідь.

– Я не погоджуюсь, – несподівано відмовився бізнесмен. – Я не бачу, у чому тут криється підступ.

«Мораль» цієї історії очевидна: той, хто не визнає реальності духовного виміру, не здатен його бачити. Для нього цього виміру просто не існує. Така людина духовно сліпа. Аналогічним чином людина може бути «етично сліпою» – не бачити глибинних моральних складових у вчинках і стосунках.

Писання розрізняє в людині три складові – тіло, душу і дух: «А Сам Бог миру нехай освятить вас цілком досконало, а непорочний дух ваш, і душа, і тіло нехай непорочно збережені будуть на прихід Господа нашого Ісуса Христа!» (1 Сол. 5:23).

Залежно від того, яка з цих складових домінує, – тілесна (фізичні пожадання), душевна (почуття, емоції) чи духовна (воля, свідомість), людина може бути тілесною, душевною або духовною.

Апостол Павло вказує, що верховенство тілесних бажань над душею й духом – це природний стан людини, яка перебуває в рабстві гріха: «Усі ми проживали колись у пожадливостях нашого тіла, як чинили волю тіла й думок, і з природи були дітьми гніву, як і інші...» (Еф. 2:3).

Навіть ті, хто прийняв Христа, можуть залишатися тілесними по суті, бути «немовлятами у Христі»: «І я, браття, не міг говорити до вас, як до духовних, але як до тілесних, як до немовлят у Христі. Я вас годував молоком, а не твердою їжею, бо ви не могли ї їсти, та й тепер ще не можете, бо ви ще тілесні. Бо коли заздрість та суперечки між вами, то чи ж ви не тілесні, і хіба не по-людськомо робите?» (1 Кор. 3:1-3).

У цьому – пояснення ефекту етичної сліпоті. Не лише тілесна, але й «душевна людина не приймає речей, що від Божого Духа, бо їй це глупота, і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно» (1 Кор. 2:14).

Тілесний, душевний, духовний

Відповідно до сказаного, можна виділити й декілька рівнів персональної етики. Той, хто перебуває на нижньому рівні, не може побачити етичних вимірів вищих рівнів, присутніх у тих чи інших вчинках і стосунках.

Тілесний – найнижчий із усіх рівнів персональної етики; практично, нульовий. Це так звана «етика комфорту». Для таких людей «череву – усьому голова»; або, як записано в Божому Слові: «...шлюнок – їхній бог, а слава – в їхньому соромі... Вони думають тільки про земне!» (Фил. 3:19). Вони «...зневажують, чого не знають, а що знають із природи, як німа звіряна, то й у тому псуються» (Юди 1:10).

Визначальним на цьому рівні є «закон джунглів», який, згідно з Кіплінгом, звучить так: кожен сам за себе. Живи сам – не думай про інших. Хто зможе – сам попідкується про себе.

Тілесна людина робить добро іншим лише в тих випадках, коли це збігається з її інтересами. Саме на

Біблійна ієрархія етики

цьому персональному етичному рівні перебуває суддя з євангельської притчі: «...сказав сам до себе: «Хоч і Бога я не боюся, і людей не соромлюся, але через те, що вдовиця оця докучає мені, то візьму в оборону її, щоб вона без кінця не ходила, і не докучала мені» (Лк. 18:4-5).

Далі йде пасивний душевний рівень, «етика балансу». Тут учинки й стосунки вже не обмежені виключно особистими інтересами – до уваги береться наявність поруч інших людей. Тут панує «закон добросусідства».

У формулюванні Конфуція він звучить так: «Не роби іншому того, чого не бажаєш собі». У давньоєврейській книзі Товит викладено подібну думку: «Що ненависне тобі самому, не роби цього нікому» (4:15). Цей рівень персональної етики був характерним і для руху «хіпі»:

«Живи сам, давай жити іншим». Наступний рівень – активний душевний, «етика авансу». «Закон царський», як називає його Писання: «Не будеш мститися, і не будеш ненавидіти синів свого народу. І будеш любити ближнього свого, як самого себе! Я – Господь!» (Лев. 19:18);

«Коли ви Закона Царського виконуєте, за Писанням: «Люби свого ближнього, як самого себе», – то ви робите добре» (Як. 2:8);

«Бо ввесь Закон в однім слові міститься: люби свого ближнього, як самого себе!» (Гал. 5:14).

Ключовий принцип вищого душевного рівня персональної етики найяскравіше проголошено в Нагірній проповіді Ісуса Христа: «Тож усе, чого тільки бажаєте, щоб чинили вам люди, те саме чиніть їм і ви...» (Мт. 7:12). Він знаний як «золоте правило етики».

На відміну від принципу пасивного душевного рівня, який закликає у стосунках з іншими утримуватися від того, чого не хотіли б собі, «золоте правило» закликає цілеспрямовано діяти на благо для ближнього.

Незважаючи на принципову різницю між душевними рівнями персональної етики й очевидну відмінність від них тілесного рівня, усі ці рівні мають у своїй основі дещо спільне. У всіх трьох випадках головним критерієм етичності вчинків і стосунків є я сам. У першому випадку це мій особистий комфорт, у другому – те, що мені не до впадо, у третьому – те, що мені до впадо.

Найвищим рівнем персональної етики є духовний рівень. Це – «етика благодаті», «Закон Христа». На цьому рівні етичність будь-яких учинків та стосунків зв'язується за абсолютним еталоном, яким є Сам Бог.

«Ніхто не є Добрий, крім Бога Самого» (Мр. 10:18). Бог – абсолютний стандарт блага. Він не підпорядкований ніяким етичним стандартам поза Самим Собою. Усе, що узгоджується з природою Бога й відповідає Його волі, – блага та праведне. Усе, що з ними несумісне, за визначенням є злом.

Головним критерієм блага та праведності на духовному рівні є Божою любов, з'явлена в Ісусі Христі: «Так-бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне» (Ів. 3:16);

«Не в тому любов, що ми полюбили Бога, а що Він полюбив нас, і послав Свого Сина вблаганням за наші гріхи. Улюблені, коли Бог полюбив нас отак, то повинні любити й ми один одного!» (1 Ів. 4:10-11);

«Нехай не шукає ніхто свого власного, але кожен – для ближнього!» (1 Кор. 10:24);

«Носіть тягарі один одного, і так виконаєте закона Христового» (Гал. 6:2).

Усі ці рівні персональної етики можна проілюструвати на прикладі притчі про милосердного самарянина (Лк. 10:30-35).

Розбійники тут – представники тілесного рівня етики. Їх не хвилює ніщо, окрім власної наживи. Священик і левит (відповідно до культурного контексту – люди поважні і, швидше за все, непогані) – представники «етики балансу». Вони (принаймні левит) співчутливо дивляться на постраждалого й не роблять йому нічого злого. Але й пожертвувати заради нього своїми планами не готові: вони пройшли тривалий ритуал освячення, щоб служити в храмі, і, ідучи туди, не можуть собі дозволити занежитися доторком до пораненого, що стікав кров'ю.

Самарянин же проявляє не тільки милосердя («етика авансу»), але й безкорисну турботу без будь-яких попередніх умов. Він проявляє до незнайомця незаслужену благодать подібно до Христа, Який являє Божу благодать тим, хто не знає Його.

Уподібнення Богів, яке отримало в богослов'ї назву «теозис», досягається лише через уподібнення Христу: «Ніхто Бога ніколи не бачив, – Однороджений Син, що в лоні Отця, Той Сам виявив був» (Ів. 1:18). Це керівний принцип практичної християнської етики. Постійна перевірка не тільки своїх учинків і стосунків, але й свого характеру згідно з абсолютним еталоном характеру Божого, закладеного в Писанні, «починаючи від Мойсея», і розкривається в усій повноті в ученні Ісуса Христа й апостолів:

«...І ви освятитесь, і будете святі, бо святий Я...» (Лев. 11:44);

«... будьте досконалі, як досконалий Отець ваш Небесний!» (Мт. 5:48);

«Будьте ж милосердні, як і Отець ваш милосердний!» (Лк. 6:36);

«... будьте наслідувачами Богів, як улюблені діти, і поведіться в любові, як і Христос полюбив вас» (Еф. 5:1-2).

Подоба Божою була закладена в людині Творцем від початку світу (Бут. 1:26-27). Пізніше образ Божий у ній був спотворений гріхом, і людина не здатна досягти відповідності цьому образу власними зусиллями.

Але відновлення в Христі нашого єднання з Творцем наділяє людину силою Святого Духа, який починає змінювати нас у той образ, носіями якого ми мали бути згідно з Божим задумом: «...як удзеркало, дивимось всі на славу Господню, і змінюємося в той же образ від слави на славу, як від Духа Господнього» (2 Кор. 3:18). Тим, хто повірив у Христа, Бог «...призначив, щоб були подібні до образу Сина Його...» (Рим. 8:29).

Відповідність нашого характеру Божій природі стає критерієм широти наших стосунків із Ним. «Бог є світло, і немає в Нім жадної темряви! Коли ж кажемо, що маємо спільність із Ним, а ходимо у темряві, то неправду говоримо й правди не чинимо! Коли ж ходимо в світлі, як Сам Він у світлі, то маємо спільність один із одним, і кров Ісуса Христа, Його Сина, очищує нас від усякого гріха» (1 Ів. 1:5-7).

Сергій ГОЛОВІН.

Президент Християнського науково-апологетичного центру.

Підраховано, що одна з семи жінок може захворіти на рак молочної залози, і один із трьох чоловіків — на рак простати. Серед ракових пацієнтів усе більше дітей.

У ході опитування лікарів онкологічних клінік 87 відсотків респондентів відповіли, що в разі захворювання не призначали б хіміотерапію і радіацію для себе і своїх близьких, тому що ці методи не дуже ефективні. Від хворих часто доводилося чути, що декому хіміотерапія допомагає, а декому — ні! Вирішувати вам!

Щорічно на дослідження лікування раку виділяють величезні кошти, однак хворих стає все більше. Органи охорони здоров'я замість свого безпосереднього завдання — охороняти здоров'я людей — стали дуже прибутковою індустрією разом із фармацевтичними і страховими компаніями. Важлива умова для їх бізнесу — не вбити пацієнтів, а утримувати їх якомога довше хворими.

Будь-яку хворобу може перемогти лише імунна система людини. Ми можемо їй тільки допомогти, придушивши за допомогою якихось антибіотиків патогенну флору, а все інше звершує тільки вона. Хіміотерапія і радіація вбивають не лише патогени, а й саму імунну систему (пошкоджуючи мозок, печінку, нирки, серце).

Один із медиків в інтерв'ю сказав: «Це майже смішно, що при тому арсеналі натуральних засобів, які справді виліковують хворих, ортодоксальна медицина досі може запропонувати людям лише неідеальні і небезпечні препарати».

Які продукти викликають рак

Кількість жертв ракових захворювань у світі зростає. Через кілька десятиліть цей показник досягне відмітки в 25 мільйонів. Це одна з найголовніших загроз людству.

І ось список продуктів, які варто негайно перестати вживати в їжу, тому що виявлено, що вони викликають рак і взагалі руйнують ваше здоров'я.

Перша в цьому списку — **виварна сіль**. Експерти попереджають, що

Продукти і рак

в любителів соленого в організмі накопичується хлор, що є канцерогеном. Постійне пересоловлювання їжі підвищує ризик раку органів травлення. Велика кількість солі в їжі сприяє появі в нирках каменів, а також вимиванню кальцію з організму. Зменшіть кількість вживання солі. У кулінарії краще використовувати гімалайську або морську сіль.

Алкоголь. Чималу роль у розвитку раку відіграє алкоголь. Більшість людей із діагнозом рак, як правило, в минулому захоплювалися вживанням алкоголю. Незалежно від того, скільки вживається алкоголю, у будь-яких дозах він призводить до розвитку раку, адже етанол — це канцероген.

Вживання в їжу **червоного м'яса** має негативний вплив на ваші клітини — прискорює старіння, спричиняє хвороби серця і рак. М'ясо давно підозрюють у здатності викликати рак товстої і прямої кишки. Дослідники не закликають до повної відмови від продуктів з м'яса і переходу до вегетаріанського харчування, але стверджують, що тваринний білок в раціоні бажано звести до мінімуму.

Останнім часом перехід до вегетаріанських дієт став однією із загальносвітових тенденцій. Усе більше людей у світі відмовляються від їжі тваринного походження, частково або повністю.

Картопляні чипси. Дітям до 12 років чипси взагалі суворо проти-показані, адже в них міститься дуже велика кількість найрізноманітніших канцерогенних речовин. Вживання чипсів сприяє підвищенню ризику розвитку не тільки раку грудей, а й раку шлунка і шкіри. На жаль, це вже не гіпотеза, а доказаний факт.

Дієтична кола. Коли цукор не додають в дієтичні напої, туди додають щось значно гірше. Аспартам — природний замінник цукру у дієтичній колі. У 20 європейських дослідженнях виявлено, що цей інгредієнт може викликати рак і вроджені дефекти.

Взагалі усі **газовані напої**. Вони мають штучні цукрозамінники, ароматизатори і близько 10 чайних ложок цукру. Дослідження показують, що вживання двох порцій содових напоїв на тиждень збільшує ризик виникнення у людини раку підшлункової залози.

Консервовані помідори. Помідори досить кислі для консервування, і їсти їх небезпечно. Помідори містять кислоту, яка може викликати велику мутацію клітин і виробити елемент А-бісфенол, який може спричинити рак та інші шкідливі наслідки для здоров'я. Тільки консерви під знаком «без бісфенола» повністю безпечні для здоров'я.

Копчені продукти. У процесі копчення виділяється хімічний канцероген — поліциклічний водень бензопірен, який погано виводиться з організму і має властивість накопичуватися.

Попкорн із мікрохвильовки. Нема нічого простішого, ніж засунути пакет попкорну в мікрохвильовку і смачно похрустіти «голим канцерогеном», сидючи перед телевизором. Люди! Пожальте свою бідну печінку і підшлункову залозу! Попкорн містить канцерогенні речовини, які створюють штучний аромат вершкового масла. «Попкорнівські» канцерогени надзвичайно небезпечні і створюють сприятливе середовище для раку. Що робити? Виключити попкорн з раціону. Повністю!

Копченості, перероблені продукти, плавлений сир — вони містять нітрати і нітрити, формують канцерогени-нітрозаміни і провокують рак. Ці продукти необхідно виключити. При їх вживанні ризик захворюти на рак товстої кишки зростає на 36 відсотків.

Продукти, які викликають рак молочної залози, — це насамперед **жири тваринного походження**. На першому місці за шкідливістю стоять яловичі жири, після них — молоко. Тваринний жир відкладається навколо внутрішніх органів, це вісцеральний жир, який містить речовини, що викликають рак грудей. Коли людина споживає багато жирного, у неї підвищується рівень естрогенів, які викликають ріст тканини грудей, і виникає рак.

Сосиски і ковбаси. З'ясувалося, що при збільшенні вживання продуктів з переробленого м'яса всього на 30 грамів на добу ризик розвитку раку шлунка підвищується на 15-38 відсотків. На думку вчених, підвищений ризик раку може бути пов'язаний з додаванням в ці продукти нітратів і консервантів. У великій кількості ці речовини канцерогенні. Другий важливий фактор — вплив токсич-

них речовин, що утворюються при копченні м'яса.

Ще один продукт, що провокує розвиток раку, — **маргарин**. Він містить найшкідливіші і найнебезпечніші жири. Ось і виходить, що всі продукти, в яких міститься маргарин, сміливо можна назвати продуктами раку.

Оцет, у тому числі і соєвий, — канцерогенний за рахунок вмісту в ньому Е 621 — глутамата натрію.

Продукти, що викликають рак молочної залози у жінок, — це насамперед молочні продукти, зокрема молоко, сир, сметана, простокваша, кефір, кумис, вершки. А ще майонез, морозиво, йогурт і сир. Це звучить дивно, але це доказано.

Продукти з борошна (біле борошно і борошно вищого гатунку). Після процесу інтенсивної переробки пшеничне борошно не тільки втрачає майже всі свої корисні властивості, але й піддається впливу хімікату під назвою «газоподібний хлор» для відбілювання. Цей газ вважається небезпечним і навіть летальним. Окрім того, у продуктах з борошна — високий глікемічний індекс, що підвищує рівень цукру в крові. Вони не тільки роблять нас товстими, але й викликають рак.

Постійне вживання продуктів з білого борошна сприяє підвищенню цукру в крові і створює сприятливе середовище для розвитку раку, оскільки рак живиться цукром. Борошно повинно бути цільнозерновим або грубого помолу. Хліб з цільнозернового борошна справедливо називають лікувальним продуктом.

Продукти з посилювачем смаку. Читайте етикетку! До числа умовних канцерогенів належить один із найпопулярніших посилювачів смаку — глутамат натрію (Е-621). Він міститься у всіх ковбасах, рибних виробах, локшині швидкого приготування, бульйонних кубиках. Е-621 — харчовий наркотик і тихий вбивця (чим більше їж, тим більше хочеться).

Рафіновані рослинні олії. Ми часто використовуємо для приготування їжі рафіновану, дезодоровану олію, яка відрізняється від свого природного аналогу — натуральної рослинної (оливкової, пшеничної, соєвої, льняної і т.д.) олії, як небо і земля. Така олія надзвичайно шкідлива для здоров'я, оскільки містить багато консервантів. Що робити?

Уважно читайте етикетки на упаковках і купуйте тільки натуральну олію. Звісно, це дорого, але ж здоров'я дорожче.

Рафінований цукор. Недавнє дослідження, висвітлене в Епідеміологічному журналі ракових досліджень, стверджує, що використання очищеного цукру на 220 відсотків збільшує ризик розвитку раку грудей. Ракові клітини небайдужі до цукру, а рафінований цукор для них — як для нас найсмачніша ласощі. Тому рівень захворювання раком у ласолубів надзвичайно високий.

Що робити? Помірно споживати солодке. Цукор бажано замінити медом. Тільки не використовуйте штучні підсолоджувачі!

Продукти проти раку

У раціоні повинні переважати свіжі овочі, фрукти і горіхи. Корисні продукти з низьким вмістом насичених жирів і трансжирів, холестерину, солі і цукру. До них належать:

Хрестоцвітні: редиска, капуста, цвіт-на капуста, корінь імбиру, куркума. **Пасльонові:** помідори, картопля. **Часникові:** часник, цибуля, аспарагус, спаржа.

Горіхи: грецькі горіхи, фісташки, мигдаль, фундук.

Бобові: горох, зелені боби попереджують розвиток раку стравоходу і шлунка. Багаті на селен риба, бразильський горіх і більшість цільнозернових круп.

Фрукти: яблука, апельсини, грей-пфрути, гарбуз, диня, кавун, червоний і чорний виноград, авокадо, червоний перець, червоний буряк, персики, гранат.

Ягоди: чорниці, ожина, полуниця, червона смородина, клюква.

Трав'яні: нешлифований рис, овес, кукурудза, пшениця, чечевиця.

Зонтичні: коріандр, морква, петрушка, кріп.

Цитруси: шкірка цитрусових, лайм, лимони.

Інші: **мед, насіння льону і гарбуза, кісточка абрикосу і винограду.**

Яскраві кольори фруктів і овочів свідчать про те, що вони багаті на бетакаротин, який разом з вітаміном С вважається потужним антиоксидантом, що ефективно захищає слизову оболонку.

Регулярне споживання фруктів і овочів зменшує ризик раку на 63 відсотки. Щоденне вживання продуктів з кожної групи збільшує опір організму, підвищує імунітет і захищає від раку.

Будьмо здоровими!

«Почуй мене!» Чи можливо зупинити сімейний конфлікт?

«Я йому про образи, а він мені про гарбузи» — звичний сценарій сімейних конфліктів. Так ми розмовляємо з батьками, так інколи будуються відносини між чоловіком і дружиною. Говоримо про одне й те ж, а наче говоримо на різних мовах. Ніякі слова, доводи, емоції, аргументи не можуть пробити глуху стіну нерозуміння.

Як виникає така стіна? Що можна зробити, щоб відчинити в ній віконце для переговорів?

Можливість говорити «однією мовою» і конструктивно вирішувати конфлікти втрачається у стосунках не одразу. Поступово, з плином часу, у відносинах накопичуються негативні почуття, претензії і образи, складені з дрібниць — неприємно по-жартував, не помітив моїх почуттів, прийняв рішення особисто, не врахував моєї думки тощо. Врешті-решт, ми отримуємо «сніговий клубок», який може перетворитися на лавину. І тоді починається розмова, що переростає в конфлікт, лавина зносить все на своєму шляху, не залишаючи шансів для конструктивного розв'язання ситуації.

Що таке конфлікт для нас в побутовому, по-

всякденному значенні? Це крики, биття посуду, сварка, втомлюючі розмови. Ми в принципі не розглядаємо конфлікт як можливість спокійно обговорити різні думки, почути одне одного, домовитися, знайти компроміс, зрозуміти і врахувати інтереси обох сторін. В очікуванні конфлікту є надія «випустити пару», спробувати «достукатися» до опонента.

Діалог в конфлікті складається приблизно так:
— Ти ніколи мене не розумієш, думаєш тільки про себе!

— Звідки я знаю, що тобі треба, ти ніколи не говориш, все в тебе вічно «нормально».

— Це я не говорю? Я говорю, а ти мене ніколи не чуєш!

— Вічно ти зі своїми претензіями — те не так, це не так, все не так! Навіщо взагалі тоді спілкуватися?

— Ось і правильно, взагалі не будемо розмовляти, сенсу від цього нема ніякого, а від тебе одні проблеми!

Тут нема ні структури, ні логічної побудови фраз, слова чіпляються одне за одне лише емоційно, втрачається смисл того, що ми хотіли би сказати.

У конфлікті дуже яскраво починають проявлятися наші дитячі травми. Наша внутрішня дитина дуже хоче просто бути зрозумілою, почутою, тупотіти ніжками і намагаться цього

домогтися всіма можливими способами.

Вона кричить: «Почуй мене, зрозумій мене, зроби так, щоб мені було добре!» Десь навіть пред'являє всьому світові претензії, що «її ніхто не розуміє».

Це породжує величезне почуття безсилля, неможливості виявити себе, свої почуття. Від цього думки переплутуються ще більше, діалог остаточно заходить в глухий кут.

У сімейних стосунках дуже часто дитячі травми одержують своє продовження — вибір партнера несвідомо робиться так, щоб була можливість «відігравати» травму, залишаючись непочутим, незрозумілим і самому намагаючись постійно достукатися.

Щоб вживати в постійному нерозумінні, люди починають віддалятися один від одного. Ховаючись за думкою «нас все влаштовує», жи-

вуть паралельним життям, без теплоти, близькості, спільності. Пропадає контакт емоційний, фізичний, кожний занурюється у свій світ, свої інтереси. А потрібно «всього-на-всього» навчитися розмовляти один з одним.

Почати можна із вживання фраз на взірць «я тебе зрозумів», «мені зрозумілі твої почуття», «мені здається, ми говоримо про одне й те ж», «я тебе почув», «мені здається, ти маєш на увазі...», «чи правильно я тебе зрозумів?», «мені дуже важливий ти і твої почуття». Тоді в конфлікті проявляється можливість задіювати почуття, побачити свої справжні мотиви, свого партнера, виразити те, що наболіло — і таким чином зміцнити відносини.

Усвідомлена поведінка в конфлікті дозволить вам вибудувати глибокі, щирі стосунки. А чи не це в сім'ї найголовніше?

Виграші, що стали трагедією

Пожадливість — надмірна турбота про багатство і придбання земних благ. Гріх пожадливості відноситься до ідолопоклонства, оскільки ідол — це предмет обожнювання, а той, хто любить багатство, обожнює багатство і служить йому, оберігає його і примножує за будь-яку ціну.

Апостол Павло говорить: «... пожадливість та зажерливість, що вона ідолослуження» (Кол. 3:5), а також: «Знайте бо це, що жоден розпусник, чи нечистий, або зажерливий, що він ідолянин, не має спадку в Христовому й Божому Царстві!» (Еф. 5:5).

Коли 25 грудня 2002 року Джек Віттекер із Західної Вірджинії виграв у лотерею «Паверболл» 315 мільйонів доларів, він був переконаний, що тут не обійшлося без божественного провидіння — це сталося на саме Різдво.

Після одержання 114 мільйонів доларів Віттекер був заарештований за водіння авто у нетверезому стані. Через кілька місяців злодії проникли в його автомобіль і вкрали 545 тисяч доларів, які 55-літній чоловік возив з собою у портфелі. Через рік після виграшу Віттекер був заарештований знову — за загрозу життю менеджера бару. І врешті-решт, його 17-літня внучка Бренді Бреґ була знайдена мертвою в домі Віттекера через передозування наркотиків. Дочка Віттекера Джинджер Віттекер Бреґ також була знайдена мертвою у її власному будинку 5 червня 2009 року.

Будучи релігійною людиною, Біллі Боб Гаррелл з Техаса ніколи не втрачав віри в Господа і був переконаний, що шанси виграти в лотерею в нього є. Переконання було винагороджено, коли він виграв у лотерею в липні 1997 року 31 мільйон доларів.

Він роздавав гроші родичам, друзям, частину пожертвував своїй церкві — але гроші швидко закінчилися і настало тяжке фінансове становище. Через 12 місяців Гаррелл застрелився. Незадовго до смерті він признався своєму фінансовому консультанту, що «виграш у лотерею був найжахливішою подією в його житті».

Доля Вільяма Поста з Пенсильванії виглядала як сюжет із голівудського фільму. Його

мати померла, коли йому було вісім років, а батько відправив його в дитячий будинок відразу після похорону. Більшу частину життя Пост був рибаком, поки не купив лотерейний квиток того доленосного дня 1988 року. Він виграв 16,2 мільйона доларів.

Однак вже через кілька місяців Пост розорився, витративши велику частку грошей на будинки, автомобілі, яхти, сумнівні угоди і дводвигунний літак (хоч в нього не було посвідчення пілота). Пост помер від зупинки дихання 2006 року, не маючи ні копійки за душею.

«Я був значно щасливіший без грошей», — признався він одного разу.

До 1989 року Віллі Герт з Мічигана був щасливим сім'янином, добре відомим у своєму колі. Але все змінилося, коли він виграв у лотерею 3,1 мільйона доларів. За два роки він розлучився з дружиною, втратив право на дітей, витратив виграш і був звинувачений в убивстві. Його адвокат заявив, що всі гроші пішли на розлучення і лікування від кокаїнової залежності.

1993 року, вгадавши всі шість цифр в лотереї Вірджинії, Сюзан Муллінс виграла 4,2 мільйона доларів. Добродушна жінка, що жила з чоловіком і дочкою, планувала погасити 20 щорічних платежів по 47 800 доларів. Однак

через п'ять років у переможниці лотереї накопичилася купа рахунків. Не маючи коштів, їй довелося звернутися в банк. Через 11 років після виграшу вона вже була винна 154 146 мільйонів доларів.

Причиною боргу вона вважає тривалу хворобу незастрахованого зятя, якому потрібний був мільйон доларів на оплату медичних рахунків.

Кожен знає, що виграш у лотерею практично неможливий. Але Евелін Адамс із Нью-Джерсі виграла двічі. За 1985 і 1986 роки вона виграла загалом 5,4 мільйона доларів. Через 20 років Адамс розорилася і живе в трейлері — у результаті зростання витрат і залежності від азартних ігор.

«Усі хотіли моїх грошей. Усі стояли з протягнутою рукою. Я так й не вивчила просте слово — ні. Якби в мене появився ще один шанс, я була б розумнішою», — сказала якось Адамс.

1990 року Алекс і Рода Тоті з Флориди виграла в лотерею 13 мільйонів доларів. Але до 2006 року вони вже жили в жахливих умовах. Алекс не дожив до судового процесу про ухилення від податків. Рода спробувала обманути федералів, заявивши, що надто хвора, щоб витримати суд. На жаль, агенти зафіксували, як вона пересувається без милиць та інвалідної коляски. Її засудили до двох років позбавлення

свободи і зобов'язали виплатити банку 1,1 мільйона доларів.

Іноді навіть найкращі наміри можуть призвести до жахливих наслідків — як у випадку з Жаніт Лі, яка виграла 18 мільйонів доларів в лотерею Міссурі в 1993 році. Емігрантка з Південної Кореї почала активно вкладати гроші в різні освітні програми, громадські і політичні організації. Вона навіть обідала з Біллі Клінтоном, відомим кіноактором Елом Гором і президентом Південної Кореї Кімом Де Чжунуном. Але через вісім років після виграшу гроші закінчилися, і Лі, залишившись з 700 доларами на рахунок, була змушена визнати себе банкрутом.

Коли Ральф Стеббінс і його дружина Мері виграла 208 мільйонів доларів у лотерею у 2005 році, вони планували оплатити рахунки, купити ферму і жити в комфорті до кінця своїх днів. Однак через 20 місяців після виграшу Стеббінс був звинувачений в спробі вбивства друга дочки. Менше ніж через два місяці Ральф помер від серцевого нападу у 43-річному віці.

Кен Проксмайр був звичайним машиністом, коли виграв мільйон доларів у мічиганській лотереї. Після виграшу Кен переїхав у Каліфорнію, де зайнявся автомобільним бізнесом зі своїми братами. Через чотири роки йому довелося оголосити себе банкрутом. Його син, Рік, прокоментував це так: «Він був звичайним бідним хлопцем, котрий раптово розбагатів. Він хотів спробувати все й одразу. Це був справжній жах протягом трьох чи чотирьох років. Тепер батько живе набагато простіше. Більше нема цих безглузких розмов про купівлю лімузинів чи вертольотів, які ми чули щодня». Нині Кен працює, як і раніше, — машиністом.

І на закінчення. Коли ви хочете придбати лотерейний квиток, зупиніться на хвилинку і запитайте себе: для чого ви це робите? Пристрасть до азартних ігор і до лотереї зокрема стає руйнівною звичкою, яка розтрачує Божі кошти, осліплює багатьох і створює нерозумні надії.

Ось як про це сказано в Біблії: «Бо ми не принесли в світ нічого, то нічого не можемо й винести. А як маєм поживу та одяг, то ми задоволені будьмо з того. А ті, хто хоче багатіти, упадають у спокуси та в сітку, та в численні нерозумні й шкідливі пожадливості, що втручають людей на загибель і загинуть. Бо корінь усього лихого — то грошолобство, якому віддавшись, дехто відбилися від віри й поклали на себе великі страждання (1 Тим. 6:7-10).

Майже у всі часи і у всіх народів були люди, що ненавиділи євреїв. У «Листах із землі» Марк Твен писав: «Усі народи ненавидять один одного, і всі разом вони ненавидять євреїв». Чому так буває?

Почнемо з того, що люди одні одних не люблять. Більше того, вони одні одних ненавидять. Доводиться визнати, що, на жаль, ця риса властива людській психіці. Історія людства — це історія війн. Ненавиділи і воювали один з одним англійці і французи, німці і французи, росіяни і поляки, росіяни і німці, вірмени і азербайджанці.

Ксенофобія — явище повсюдне. Кого найчастіше ненавидять? Тих чужинців, котрі поруч. А хто жив поруч майже зі всіма народами за останні 2000 років? Звичайно, євреї. Ось вам і перша відповідь на запитання.

Вони не мали ні держави, ні землі, ні армії, ні поліції, тобто найменшої можливості захиститися. Для сильнішого завжди винен безсилий. Безсилий викликає всенародний гнів, і лють благородна закипає, як смола.

Отже, перша причина безпрецедентної стійкості і поширення антисемітизму полягає в тому, що євреї, не маючи власної держави, надто довго жили серед надто багатьох народів.

Далі. Євреї дали світові єдиного Бога, Біблію, закон моралі на всі часи. Вони дали світові християнство — і відмовилися від нього. Про причини такої відмови тут говорити не будемо. Це загадка, яку ніхто не може розгадати ось уже 20 століть.

Хто тільки не пропонував євреям відмовитися від юдаїзму! Магомет пропонував їм прийняти іслам і стати поруч з ним біля джерел нової віри

За що ненавидять євреїв

— вони відмовились і одержали непримиренного ворога. Мартін Лютер закликав євреїв стати його соратниками в боротьбі проти католицизму і допомогти йому у заснуванні протестантської конфесії — євреї відмовилися і замість союзника одержали запеклого юдофоба.

Пошані і повазі та іншим благам народ-богоносець, що дав світові Христа і всіх апостолів, віддав перевагу долі презирливого вигнанця, оточеного стіною ненависті! Парадокс. Відмова від християнства визначала подальшу долю євреїв, стала важливим джерелом антисемітизму.

Далі. Євреї — це народ Книги. Вони люблять читати. Пристрасть до читання завжди прилучала євреїв до культури інших народів. Євреї переймалися культурою того народу, серед якого вони жили. Сьогодні це ледь не головний докір, який закидають євреям юдофоби. «Російський народ принижений, — кричать антисеміти в Росії, — євреї забрали в нього культуру».

Перерахувати всі відомі єврейські імена у всіх галузях людської діяльності просто нема можливості. І це не додає їм любові від оточення.

Євреї впевнено посідають перше місце у світі за рівнем освіченості і суспільної активності. Один з філософів писав, що є щось принизливе в тому, яка кількість геніїв серед євреїв. Нещасна для євреїв схильність проникати в культуру інших народів, беручи активну участь в її розвитку, — ось головні

причини антисемітизму сьогодні.

У цієї проблеми є ще один аспект — психічний. Майже в кожній людині є таємні страхи і фобії, явні і приховані недоліки, вільні і невольні прогріхи. Один із способів позбутися цих страхів і болісного незадоволення собою — витягнути їх із своєї душі, із глибини підсвідомості на світ Божий, голосно заявити про них, однак приписати всю цю гидоту не собі, а комусь іншому, кого не жаль, і зосередити на ньому всю свою ненависть.

Таким об'єктом, якому приписують власні недоліки, споконвік-віку жили євреї. Антисемітизм йде з глибин підсвідомості. За 20 століть він перетворився на стійкий стереотип, який засвоюється з молоком матері і передається з покоління в покоління.

Необхідно мати надзвичайну силу і міцність, щоб протистояти цьому масовому психозу, що має характер пандемії, але народження, виховання і все життя переважною більшістю людей не дають, на жаль, цієї сили і міцності. Майже кожна людина, заглянувши у свою душу, знайде в ній сліди неприязні до євреїв.

І самі євреї тут не виняток. Вони такі ж люди, як і всі, вони дихають цим же повітрям нетерпимості. Зіткнувшись з яким-небудь єврейським негідником, євреї нерідко відчувають таку ж специфічну неприязнь, що і не євреї, забуваючи, що кожий народ має право на своїх негідників.

Антисемітизм — це діагноз. Пси-

хіатрія повинна би включити його у свої підручники як один із видів психічного розладу, маніакального психозу. Хочеться сказати панам-антисемітам: «Це ваша проблема, ідіть і лікуйтеся».

Наша психіка налаштована так, що ми любимо свого ближнього за те добро, яке йому зробили, і ненавидимо за те зло, яке йому спричинили. Маса зла, завдана євреям європейцями за 20 століть, така величезна, що вона не може не стати причиною антисемітизму. Вони ненавидять євреїв за те, що задушили в газових камерах шість мільйонів, тобто третину всього народу. Це зlodіяння, рівного котрому не бачив світ, лише увінчало двохтисячолітню історію винищення євреїв у Європі.

Тепер діти Каїна змили кров і читають Ізраїлю мораль, і вони тепер гуманісти, борці за права людини, а Ізраїль — агресор, що пригнічує невинних арабських терористів. Антисемітизм в Європі досяг рівня 30-х років, і це можна пояснити.

Європейські гуманісти, зводячи наклеп на Ізраїль, ніби говорять світові: «Подивіться, кого ми знищували! Це ж агресори! Ми мали рацію, а якщо Гітлер і винен, то лише в тому, що не встиг остаточно вирішити єврейське питання».

Факти — вперта річ, але антисемітська свідомість впертіша за факти. Факти свідчать, що починаючи з 1948 року Ізраїль багато разів піддавався нападу з боку арабських держав, а сам лише захищався, відповідаючи ударом на удар, і винен

лише в тому, що виявився сильнішим за агресора і переміг.

Антисемітська свідомість не бажає цього знати, вона нічого не бачить, не чує і з параноїдальною впертістю називає біле чорним, чорне — білим, агресора — жертвою, а жертву — агресором. Нова геббельська пропаганда править бал у Європі. Принцип такий: чим нахабніша брехня, тим швидше їй повірять.

Новоявлені гуманісти проливають крокодилячі сльози з приводу вбивства шейха Ясіна, що придував живі бомби і посилав палестинських хлопчиків і дівчаток підриватися в автобусах з мирними пасажирами.

Антисемітська зграя підняла крик в усьому світі, вона співчуває архітерористу, як ніколи не співчувала його жертвам. Європейці за 20 століть винищення євреїв звикли вважати безкарне вбивство єврея своїм природним правом і нині до глибини душі обурені тим, що Ізраїль позбавив цього права арабів і посмів захищати своїх громадян.

Приблизники прав людини турбуються про права бандитів, організаторів терору проти мирного населення, а не про права жертв. Вони розрізняють два терори — поганий і добрий. Поганий терор — це коли Ізраїль знищує чільників терору. Тоді всі кричать караул і скликають Раду безпеки. Добрий терор — це коли вбивають євреїв. Тоді гуманісти задоволено мовчать і нічого не скликають. (До речі, Путін пообіцяв, що буде «мочити терористів у сартірі», але осудив убивство Ясіна).

Але як би комусь це не подобалося, євреї мають свою державу, свою дорогу, яку передбачив Бог. І все, що Він передбачив, збувається в наші дні (Повторення Закону 28:1-67).

Коли поруч добра людина

Багато з нас чули біблійну історію про доброго самарянина (Лк. 10:29-37). У цій притчі Ісус Христос показав, яку незвичайну любов і турботу виявив самарянин до чоловіка, що потребував допомоги. Чи зустрічаються такі добрі самарянини в наші дні? Ось який випадок трапився в Англії.

Епілепсія — це страшна недуга, що заважає жити нормальним життям. Але жити хворим на неї значно легше, коли поруч виявиться така людина, як той чоловік, що допоміг самотній дівчині в поїзді, коли з нею стався епілептичний напад. Еллі Фарнфілд їхала в поїзді в Редхілл, коли з нею трапилося це нещастя. 27-літня фітнес-інструктор була вкрай здивована, коли отямилася на станції поруч із запискою, яку залишив для неї невідомий, що прийшов на допомогу у важку хвилину.

Про цього чоловіка Еллі нічого не знала, окрім того, що його зовуть Том. І ось що Том написав у записці:

«Привіт, Елеонора! Сподіваюся, що до того часу, коли ви прочитаєте це, ви почуватиметеся краще. У вас стався напад, тому я зняв вас з поїзда.

Я шкодую, що не зміг залишитися з вами, а ось кава, щоб ви підбадьорилися пізніше, і 10 фунтів стерлінгів, щоб ви змогли викликати таксі додому.

На жаль, у мене немає більше грошей, тому надіюся, що ви живете не надто далеко. Я зв'язався з людьми зі списку контактів у вашому телефоні, викликав медичну допомогу, яка вже в дорозі, і попередив працівників станції. Бажаю вам швидкого одужання. З любов'ю — Том».

Еллі була вражена добрим ставленням невідомого чоловіка, і тепер намагається відшукати його.

Будьмо такими добрими самарянами і ми! І світ стане добрішим.

Провідні вчені в галузі космічних технологій довели, що інопланетяни ніколи не відвідували землю. «У Біблії ясно написано, що існують злі духи чи демони, які можуть являтися людям, і швидше за все, очевидці стикалися саме з ними, а не з інопланетянами», — сказав технічний і науковий радник NASA Елсворт Геррелз.

Церкви не люблять говорити про так званих інопланетян. І тому люди дізнаються про них з інших, далеко не християнських джерел.

Один із дослідників «феномену НЛО» пише: «Нині у нас є буквально тисячі повідомлень очевидців, сотні фотографій і відеозаписів, але в нас немає жодного речового доказу... Напрошується висновок, що все це — духовні явища!».

Джо Джордан і Вес Кларк створили групу CE4 Research Group для дослідження цього явища. Їх зацікавив факт, що «прибульці», вступаючи в контакт з людьми, не

Хто такі інопланетяни?

зачіпають християн, які щирі і тверді у своїй вірі в Ісуса Христа. Більше того, багато людей, котрі знають про Господа, але відійшли від віри, при зустрічі з цими істотами закликали Господа на допомогу — і контакт негайно припинявся!

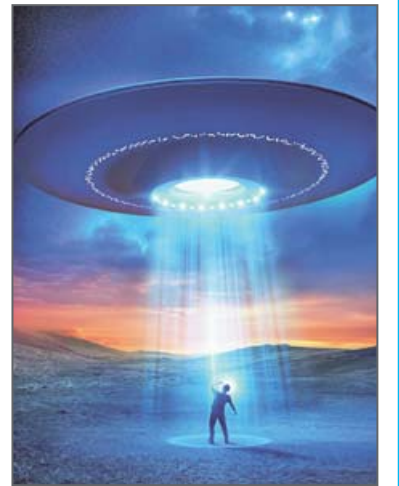
Вес Кларк пише: «У міру того, як зростала кількість опитаних, з'ясувалося, що кожного разу, коли жертва прикликала Ім'я Ісуса, контакт припинявся. Просто неможливо заплющити очі на цю закономірність!».

Усі без винятку дослідники в неофіційних бесідах визнають той факт, що їм відомі випадки, коли жертві викрадення вдавалося зупинити «прибульців» зверненням до Ісуса Христа.

Члени дослідницької групи CE4 Research Group почали відверто говорити про свої висновки на лекціях і бесідах для тих, хто страждає від наслідків «контактів». Результати їх досліджень опубліковані на сайті alienresistance.org. Учені

пропонують допомогу жертвам таких «контактів».

Фактично, при зустрічі з «прибульцями» люди мають справу з демонічними силами. Наслідки таких «зустрічей» можуть бути дуже трагічними.

Як самостійно досліджувати Писання

Бог через Писання закликає нас бути не просто слухачами, а виконавцями Божого Слова, бо саме тоді ми зможемо пережити на практиці всю доброту Його задуму для нашого життя.

Апостол Яків пише: «Будьте ж виконавцями слова, а не слухачами самими, що себе самих обманюють. Бо хто слухач слова, а не виконавець, той подібний людині, що риси обличчя свого розглядає у дзеркалі, — бо розгляне себе та й відійде і зараз забуде, яка вона є. А хто заглядає в закон досконалий, закон волі, і в нім пробуває, той не буде забудько слухач, але виконавець діла, — і він буде блаженний у діянні своїм!» (Якова 1:22-25).

Щоб не бути такими забудьками, Біблію потрібно не просто читати, а досліджувати. Бо призначення Біблії — змінювати наш характер. Сама вона про це говорить так: «Усе Писання Богом натхнене і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності, щоб Божа людина була досконала,

до всякого доброго діла готова» (2 Тим. 3:16-17).

Отже, читаючи якийсь текст зі Святого Письма, задаваймо собі запитання: який контекст цього уривку, до кого він звернений, яка його основна тема; чого цей уривок навчає, у чому докоряє чи про що застерігає; куди він нас спрямовує, до яких добрих діл готує; який наслідок прочитаний текст може мати в моєму житті.

Телепрограму «Вірю» дивіться в Інтернеті на viryu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 17-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі PAI (вівторок, четвер і субота о 8-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Церква «ВІФАНІЯ»

м. Львів, вул. Жовківська, 8 (р-н Підзамче)

НЕДІЛЯ — 10, 18 год.
ПОНЕДІЛОК — 19 год. (молодіжне служіння)
СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.

Церква «ГОЛГОФА»

м. Львів, вул. Скрипника, 2-а (р-н Сихів)

НЕДІЛЯ — 10, 18 год.
СЕРЕДА — 19 год. (молодіжне служіння)
ЧЕТВЕР — 18.30.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ в Івано-Франківській церкві християн віри євангельської:

ЩОСЕРЕДИ — о 19 год.,
ЩОНЕДІЛІ — о 9, 12 та 18 год.,
ЩОПОНЕДІЛКА — молодіжне служіння о 19 год.

Адреса:
м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1
(на Майзлях).

Тел. для довідок
(0342) 78-17-03.

Дорогі друзі! Слухайте

ХРИСТІАНСЬКІ РАДІОПЕРЕДАЧІ

І програма Українського радіо:

ЩОПОНЕДІЛКА
о 20.30 — «Жива надія»
ЩОСУБОТИ
о 20.30 — «Віра. Надія. Любов»
ЩОНЕДІЛІ
о 19.40 — «Відвертість»
ЩОСУБОТИ
о 20.00 — «Вірю»
о 20.35 — «Людина і вічність»
о 22.45 — «Вірю і знаю»

ЩОПОНЕДІЛКА
о 20.45 на хвилях «Променя» —
передача для дітей «Стежинка»

Церква «Спасіння Божє»

Неділя: 12:00-14:00
(Богослужіння)
Четвер: 20:00,
П'ятниця: 21:00
(розбір Біблії)
Субота: 18:00
(молитовне служіння)

ESPAÑA. MADRID.
Av. Pablo Neruda 106 Local 5
L1 «Metro» Alto del Arenal,
C-2, C-7 «Renfe» El Pozo

Телефон:
№ 678-292-970
<http://www.salvaciondedios.com>
salvaciondedios2005@hotmail.com

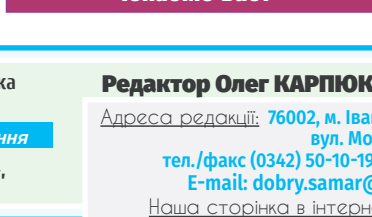
Щонеділі о 8:00 та о 15:00
ДИВІТЬСЯ
християнську телепередачу «Вірю»
на каналі ТРК «3-студія»

Стежте за програмою телепередач

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння
відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

ВІРЮЮ

№ 9 (212)
вересень 2016 р.
Виходить щомісяця

Засновник — Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільні пожертвування

Р/р 26002000007923, ПАТ «Укрсоцбанк»,
МФО 300023, код 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com
Наша сторінка в інтернеті: viryu.at.ua

Газета віддрукована
в Івано-Франківській друкарні «Місто НВ».
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 60000 примірників. Замовлення № 923.
Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

ЗАПРОШУЄМО НА СЛУЖІННЯ В ЦЕРКВАХ ХРИСТІАН ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ:

Івано-Франківська область:

БОГОРОДЧАНІ, вул. Шевченка, 13-б; НЕДІЛЯ — 10 год., П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
БУРШТИН, вул. Міцкевича, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
ГАЛИЧ, вул. Вітовського, 30; НЕДІЛЯ — 16 год., СЕРЕДА — 18 год.;
КОСІВ, вул. Горбового, 8; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КАЛУШ, вул. Козориса, 20; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
КОЛОМІЯ, вул. Верещинського, 9; НЕДІЛЯ — 10, 14 год., СЕРЕДА — 18 год.;
КОЛОМІЯ, церква «Віфлеєм», вул. Майданська, 1а; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 18 год.;
КОРШІВ, вул. Шевченка, 5; НЕДІЛЯ — 10.30, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
НАДВІРНА, вул. Вагилевича, 16; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., СЕРЕДА — 19 год.;
РОГАТИН, вул. Богуна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
РОЖНЯТІВ, вул. Шевченка (біля базару); НЕДІЛЯ — 9.30, СЕРЕДА — 18 год.;
ТЛУМАЧ, вул. Винниченка, 42; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 20 год.;
ТИСМЕНИЦЯ, церква «Благодать» вул. Л. Українки, 2-б; (ТЦ «Хутрове місто», 3-й пов.)
НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА — 19 год.;
СТЕЦЕВА Снятинського р-ну, вул. Миру, 2-б; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
УТОРОПИ, вул. Центральна; НЕДІЛЯ, П'ЯТНИЦЯ — 10 год., СЕРЕДА, СУБОТА 17 год.

Львівська область:

РАДЕХІВ, вул. Рильського, 1; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ЖОВКВА, вул. Б. Хмельницького, 29; НЕДІЛЯ — 10.30, ПОНЕДІЛОК, СУБОТА — 19.30;
ВЕЛИКІ МОСТИ, вул. Шевченка, 28; НЕДІЛЯ — 10 год., ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ПЕРЕМИШЛЯНИ, вул. Галицька, 15, (Дім побуту); НЕДІЛЯ — 14.30 год.;
ЧЕРВОНОГРАД, вул. Ключівська, 18-а; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., ВІВТОРОК — 18.30 год.;
СОКАЛЬ, вул. Леонтовська, 15; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
СОСНІВКА, вул. Лісна, 5-а; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
САМБІР, вул. Січ. стрільців, 49; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.

Рівненська область:

КОСТОПІЛЬ, вул. Сидорова, 5 б; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
СЯСЬПАНЬ, вул. Прибережна, 26; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., СЕРЕДА, СУБОТА — 19 год.;
с. ГОЛИШІВ Рівненського р-ну, вул. Молодіжна, 10; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР — 19 год.;
ГОЩА, пров. Пекарський, 10; НЕДІЛЯ — 11 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.

м. Чернівці:

вул. Героїв Майдану (колишня Червоноармійська), 24б; НЕДІЛЯ — 9 і 17 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;
вул. Університетська, 23; НЕДІЛЯ — 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
бульвар Героїв Сталінграда, 9; НЕДІЛЯ — 9 і 17 год., ПОНЕДІЛОК, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
вул. Горіхівська, 32 (на румунській мові); НЕДІЛЯ — 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
вул. Івана Підкови, 18 (Садогора); НЕДІЛЯ — 9 год., ВІВТОРОК, П'ЯТНИЦЯ — 20 год.;
Театральна площа, 6; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.

м. Вінниця:

вул. П. Морозова, 21; НЕДІЛЯ — 10 год.

Сумська область:

КОНОТОП, вул. Клубна, 73 а; НЕДІЛЯ — 10 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР — 18 год.

Хмельницька область:

ХМЕЛЬНИЦЬКИЙ: вул. Березнева, 5; НЕДІЛЯ — 9, 15 і 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
вул. Миру, 92 б; НЕДІЛЯ — 17 год., ЧЕТВЕР 18 год.;
ЛЕТЧИВ, вул. І. Франка, 35/1; НЕДІЛЯ — 10 год.;
НЕТИШІН, вул. Шевченка, 6; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ВІВТОРОК — 19 год.;
ВОЛОЧИСЬК, вул. Незалежності, 46; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
КАМ'ЯНЕЦЬ-ПОДІЛЬСЬКИЙ:
Нігинське шосе, 8-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ПОНЕДІЛОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Молодіжна, 16; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА — 18 год.;
пр. Амбулаторний, 14-а; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ВІВТОРОК, СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Драгоманова, 4; НЕДІЛЯ — 9, 12 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
ГОРОДОК, вул. Індустріальна, 2; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
ІЗЯСЛАВ, вул. Рози Люксембург, 4; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
СЛАВУТА, вул. Михайлова, 27; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
вул. Паперника, 94; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., ЧЕТВЕР — 19 год.

Тернопільська область:

ТЕРНОПІЛЬ: вул. Квітова, 19; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.;
вул. Довженка, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год.;
ШУМСЬК, вул. Віпійська, 12-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;
БУЧАЧ, вул. Коцюбинського, 2; НЕДІЛЯ — 10 год.;
ЗБАРАЖ, вул. Грушевського, 31; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
ЗАЛИЩИКИ, вул. Чубинського, 8; НЕДІЛЯ — 10, 17 год., ЧЕТВЕР, П'ЯТНИЦЯ — 18 год.;
ТЕРЕБОВЛЯ, вул. Шевченка, 29-а; НЕДІЛЯ — 10 і 17 год.;
ЛАНІВЦІ, вул. Відродження; НЕДІЛЯ — 10 і 18 год.;
МОНАСТИРСЬКА, вул. Січ. стрільців, 24 (зал військомату); НЕДІЛЯ — 10, СЕРЕДА — 19 год.;
с. ГРИМАЙЛІВ, вул. Лук'яновича, 3; НЕДІЛЯ — 10 год.;
ЗБОРІВ, вул. Козацька, 25; НЕДІЛЯ — 11, 17 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 19 год.;
БЕРЕЖАНІ, вул. Валова, 4; НЕДІЛЯ — 10, 18 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 20 год.;
КОПИЧИНЦІ, вул. Л. Українки, 27; НЕДІЛЯ — 10 год., СЕРЕДА, П'ЯТНИЦЯ — 20 год.;
ГУСЯТИН, вул. Надозерна, 1; КОЗОВА, вул. Шкільна, 13;
ВИШНІВЕЦЬ, вул. Стуса, 20; ЧОРТКІВ, вул. Незалежності, 76;
с. КАМ'ЯНКИ, вул. Тернопільська;
с. СТРУСІВ, вул. Миру, 26.

Волинська область:

ЛЮБОМІЛЬ, вул. Дружби, 34; НЕДІЛЯ — 11 год., ЧЕТВЕР — 19 год.;

ПОЛЬЩА

ВАРШАВА, вул. Виборна, 20; НЕДІЛЯ — 13.30 год., СЕРЕДА — 19 год.;

ІТАЛІЯ

Церква «СУС СПАСИТЕЛЬ», Viale Giorgio De Chirico, 73, Top Sapienza, Roma,
НЕДІЛЯ — 13.30 год., ЧЕТВЕР — 19 год.; тел. +39 (329) 735-26-92.